

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVI
MAI — IUNIE 1968

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

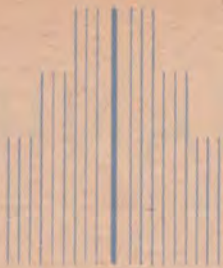
— O zi în Mai	V. Florescu
— Mantia neprihănirii	Redacția
— Ruga (versuri)	D. Popa
— Puterea Lui	V. D. Cojea
— Cugetare (versuri)	Teodor Pirvan
— Ziua Cincizecimii	V. Florescu
— Au înflorit cireșii (versuri)	P. V. Cazan
— Pași spre cruce	D. Florea
— Ce mult îmi place (versuri)	A. Thomas
— Priviți la Isus!	N. Alexe
— Umilirea lui Isus (versuri)	V. Schiopoiaia
— Hristos Mântuitorul	Cazan Titu
— Lucrarea harului	C. Adv.
— Neprihănirea	C. Adv.
— Să piară pustia	Zamfir Damian
— A înviat Isus în mine?	H. Artinian
— Plin e pământul (cântare)	D. Fl. și V. Fl.

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116
Sectorul IV. Telefon : 21.59.60.

Redactor :
DUMITRU POFA

○ ZI IN MAI

Ozi în Mai, de căpetenie a acestei luni în floare, o alcătuieste Ziua Internațională a tuturor celor ce muncesc.

Cînd întreaga natură se deschide, cînd vigoarea se vede oriunde, această sărbătoare alcătuieste o oprire pentru o clipă a tuturor celor ce muncesc să privească înapoi și apoi să-și arunce privirile scrutătoare în viitor.

Această zi de 1 Mai pe drept cuvînt este sărbătoarea celor ce muncesc, căci numai ei pot să-și înțeleagă frumusețea cît și rostul.

Cu fiecare an ce vine, această dată importantă din an alcătuieste o trecere în revistă a tuturor lucrurilor îndeplinite în răstimp de cîteva sute de zile, fiecare dintre ele alcătuiind o strădanie a realizării unei ținte bine definite spre o urcare pe o treaptă tot mai sus pe calea progresului și buneii stări.

Asemenea roțițelor unui ceasornic, fiecare îns la lucrul său, oricît ar părea de neînsemnat, își aduce contribuția valoroasă ca marile îndepliniri să ia loc în chipul cel mai strălucitor și spre mai mare cinstire a tot ce este românesc.

O vizită într-o uzină, într-o fabrică, o urmărire a muncii într-un laborator, o privire atentă într-o școală unde se for-

mează cu trudă viitoarea generație, osteneala de a alina durerea dusă cu atîta abnegație în spitale; apoi răscolirea pămîntului și strîngerea roadelor de pe ogoare cu atîta jertfire de sine, și apoi cîte încă alte lucruri ce se săvîrșesc, vin cu toatele să dovedească cu prisosință elanul de care fiecare este minat în munca sa, în ocupația sa oricît de neînsemnată ar părea a fi, dar care totuși alcătuieste în sine o piesă neapărat trebuincioasă în marele angrenaj al strădaniei pentru atingerea succesului.

Și de aceea cînd vine ziua de 1 Mai toți aceștia sărbătoresc biruințele dobîndite în multiplele ramuri de activitate, și numai cei care au pus umărul la atingerea lor prețuiesc frumusețea acestei zile, ea fiind Sărbătoarea Muncii, sărbătoarea bucuriei realizărilor celor mai îndrăznețe.

Desfășurarea acestei zile nu este altceva decît prezentarea în văzul tuturor a celor ce s-au îndeplinit cu multă trudă și mîgală în atîtea ore de muncă încordată.

Ea este bucuria faptelor, a muncii laolaltă, unită în vederea aceluiași scop: succesul.

Sărbătorirea zilei de 1 Mai pe tot întinsul țării este o grăitoare dovadă a acestei opere

mărețe ce se îndeplinesc pretutindeni cu aceeași rivnă și cu aceeași dorință de progres și mai bine.

Dar ziua de 1 Mai nu este numai ziua privirii retrospective sau a bucuriei realizărilor ci este și ocazia privirii în viitor, a marilor hotăriri.

Mulțimea de copii și tineri ce an de an iau parte împreună cu cei mai vîrstnici la această Sărbătoare a Muncii, iau parte și la izbînzile părinților lor și se împărtășesc de bucuria realizărilor acestora.

Ba mai mult, din avîntul și hotărîrea înaintașilor lor prind acel dor de a înfige pe culmi și mai înalte stîndardul succesului în țara noastră.

Și astfel, Ziua de 1 Mai cuprinzînd în sine întreaga suflare românească, alcătuieste ocazia de îmbucurare a celor mai vîrstnici pentru cele ce au realizat cît și pentru garanția viitorului ce le-o oferă tinerele vlăstare formate în acel măreț elan de a face din realizările de pe această glie românească o fală pentru ea pe întins de lume.

V. FLORESCU

Duhul de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci — lucru cu neputință Legii, întrucât firea pămîntescă, o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntescă, trimițînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pămîntesti, ci după îndemnul Duhului“. Rom. 8,1-4.

În felul acesta Pavel înfățișează în mod limpede experiența celui care primește îndreptățirea. El nu simte nici o osîndire pentru păcat. Ceea ce odată fusese pricină de teamă, neliniște și îndoială trecuse, și în locul ei a venit încredere, siguranță și pace — „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere“. Filip. 4,7.

În 1489, John Wessel spunea: „Dumnezeu osîndește, totuși Dumnezeu îndreptățește. Cea mai mare dintre minuni este că aceeași dreptate divină care este înarmată cu veșnica lege a amenințării și osîndirii nelegiuitului, în ziua ceasului judecării ajunge nu numai să rețină sabia răzbunării și să absolve de pedeapsa amenințătoare, dar să ridice pe vinovat la cea mai înaltă treaptă a slavei și fericirii. Cine nu se uimește văzînd credințioșia amenințării schimbate în credințioșia făgăduințelor, așa încît strictul adevăr să fie păstrat în amîndouă cazurile și sub ambele aspecte? Aceste două contradicții sînt împăcate în Mielul lui Dumnezeu, înfinita ispășire a lui Hristos“.

Chiar dacă nu ar fi o viață veșnică la capătul îndreptățirii, totuși pentru pacea pe care ea o aduce în viață, merită din plin a fi căutată. Poate că nici o altă experiență nu întrece bucuria și pacea dobîndită cînd pentru prima dată îți dai seama că păcatele sînt iertate, și că ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin credința în Hristos. „Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“. Rom. 5,1. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întîmplă nici o nenorocire“. Ps. 119, 165. „O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un rîu, și fericirea ta ca valurile mării“. Isa. 48,18.

Cît de mulți pretinși creștini au nevoie să intre în starea viețuirii creștine, ca inimile lor să fie în așa fel umplute cu pace încît nimic să nu-i vatăme! Între cei îndreptății

nu poate fi amărăciune, nici ceartă, nici miniere. Cînd fiecare credincios este îndreptățit și plin cu pacea lui Dumnezeu, în biserică va domni pacea. Fiecare este îndreptățit în Hristos prin același Dumnezeu, și toți sînt ai Săi prin credință, așa încît noi aparținem aceleși familii. Nu mai sîntem străini sau înstrăinați unul de altul, ci frați și surori în Hristos. Cu toții avem același Dumnezeu, același Mintuitor, același Spirit Sfînt. În felul acesta, în biserică lui Dumnezeu trebuie să fie unitate și iubire familială cum și împreună simțire și unire.

Unitatea pe care o simțim cu toți credincioșii lui Dumnezeu este dovada că am fost născuți din nou, și avem îndreptățirea prin Hristos. Dușmănia față de familia lui Dumnezeu nu sălășluiește în inima creștinului care și-a păstrat dragostea dinții și dăinuie în Hristos Isus. Căci cum ar putea cineva să-și urască pe propriul său frate sau propria soră în Hristos. Nimeni nu poate crede că Dumnezeu îi ascultă rugăciunile în vreme ce nutrește dușmănie în inima sa și dă pe față lipsă de împreună simțire și simpatie față de ceilalți membri ai familiei Tatălui său ceresc.

De asemenea nimeni nu poate avea pacea lui Dumnezeu în inima sa atîta timp cît nutrește simțămînte de înstrăinare față de membrii bisericii. Biserica este „trupul lui Hristos“ și cînd cineva dovedește aversiune față de un membru al bisericii, el nu poate fi în Hristos Isus. Fratele tău are același Mintuitor ca și tine; el este spălat și curățat în același izvor în care ai fost curățat și tu; de aceea tu te găsești în unire cu frații tăi atîta vreme cît păstrezi o stare de îndreptățire.

Primind îndreptățirea de la Dumnezeu, ca creștin tu intri în experiența nu numai a liberării de sub osîndă ci și a unei vieți noi ce urmează a fi trăită în armonie cu ființele spirituale. Pînă aci nu ai dovedit un spirit iertător față de alții pentru ceea ce tu socoteai ca greșeli ale lor.

Spiritul iertării te așează în atitudinea de rugăciune; și atunci cînd te rogi pentru îndurare și iertare, tu ierți pe toți care ți-au făcut vreun rău. Fîind în Hristos, tu vezi lucrurile cu totul altcum și ierți, fără să păstrezi în inimă vreo asprime față de cineva care se socotește al lui Dumnezeu. Impărăția lui Dumnezeu este alcătuită din bărbați și femei care nu se aseamănă în temperament și care posedă toate slă-

biciunile pe care le-a moștenit carnea. Mulți bărbați și multe femei au parcurs o cale lungă chiar pînă acolo încît să nu fi atins gradul de stăpînire de sine egal cu al tău. Ei poate au avut de biruit mult mai mult decît tine, deoarece au moștenit tendințe spre pofte și îngăduințe ale cărnii cu care tu nu ai avut de luptat. Această felurime de împrejurări este pe deplin înțeleasă de Hristos și El mijlocește atît pentru unul cît și pentru altul. Este de trebuință ca cel îndreptățit să ierte pe toți care i-au greșit. Acest spirit de iertare față de vinovați este spiritul Învățătorului pe care pretindem că-L slujim.

Condiția pe care a stabilit-o Hristos cînd a fost pe pămînt, cu privire la primirea iertării, este ca atunci cînd ne căim și cerem iertare să o extîndem și la alții. Sub altă condiție nu există primirea iertării. „Dacă ierțați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu ierțați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“.

„Adesea se spune că doctrina Domnului nostru este aceea a deplinei iertări sub singura condiție a pocăinței... Însă există o condiție pe care trebuie s-o împlinim dacă este să ne însușim iertarea pe care totdeauna și în mod larg o oferă Dumnezeu. Și este de observat că în această privință, de fapt nu este amintită pocăința. Singurul lucru ce este amintit, și acesta într-o solemnă repetare, este iertarea din partea noastră a celor care ne-au păgubit sau ne sînt datorii... Datoria noastră față de Dumnezeu este înfinită și nu poate fi plătită; Lui îi datorăm fiecare clipă din timpul nostru și fiecare fărîmă din puterea noastră, așa încît dacă pe viitor am fi cu totul devotați și n-am avea nici o lipsă sau vreun defect, aceasta nu ne poate îndrepta lipsurile din trecut. Dar El iartă fără măsură, afară de cazul că noi Îi împedicăm iertarea prin refuzul nostru de a ierta comparativ micile vătămări care alcătuiesc tot ceea ce pot să ne facă semenii noștri. Însă acest refuz este fatal. El pune o condiție, și numai una, însă aceasta este întrutotul indispensabilă — anume ca să extîndem și altora aceeași iertare pe care noi o cerem de la El“.

Dreptatea atribuită. Cînd cineva este îndreptățit, Dumnezeu nu numai că iartă toate fărădelegile de orice natură ar fi ele, așa că cel îndreptățit nu va mai fi niciodată lipsit

de această îndreptăţire şi să aibă nevoie ca mereu şi mereu să-şi mărturisească păcatele care au fost iertate şi pentru care el a primit îndreptăţirea, dar Dumnezeu atribuie aceluia neprihănirea lui Hristos. Această atribuire a neprihănirii sau dreptăţii nu arată că primitorul era neprihănit când păcătua, şi nici nu se găsea în starea de neprihănit atunci când săvârşea păcatul; dar acum, primind îndreptăţirea, el este declarat chiar de Domnul neprihănit. Aceasta este fiindcă îndurătorul nostru Dumnezeu, prin atribuirea neprihănirii lui Hristos, face pe păcătos ca şi cum n-ar fi păcătuţ.

„Numai prin credinţa în Hristos li se poate atribui păcătoşilor neprihănirea lui Hristos şi ei să fie făcuţi 'neprihănirea lui Dumnezeu în El'. Păcatele noastre au fost puse asupra lui Hristos, pedepsite în Hristos, înlăturate prin Hristos, pentru ca neprihănirea Sa să poată să fie atribuită nouă, care umblăm nu după cele ale cărnii ci după Spirit. Deşi din pricina noastră păcatul a fost pus în socoteala Sa, totuşi El rămase întru totul fără păcat“.

La cruce Hristos a plătit deplina osindă pentru orice păcat. Acolo a fost jertfită viaţa lui Hristos; Mielul lui Dumnezeu a fost oferit în trup omenesc şi singele ispăşitor a fost vărsat pentru orice păcat. Inşă numai aceia care primesc prin credinţă jertfa lui Hristos sînt renăscuţi şi spălaţi în singele Său curăţitor. Unii ca aceştia sînt spălaţi şi renăscuţi, şi cei care sînt renăscuţi sînt îndreptăţiţi.

Trebuie să admitem că nu există în păcătos nici o neprihănire inerentă în momentul cînd primeşte îndreptăţirea prin credinţă. În îndreptăţire este înlăturat orice merit. De aceea, orice neprihănire pe care o primeşte păcătosul îndreptăţit este o neprihănire atribuită, sau într-un termen teologic „declarată neprihănire“. Aceasta înseamnă că păcătosul este îndreptăţit şi făcut neprihănit nu prin ceea ce a făcut sau datorită vreunor fapte bune ale sale ci întru totul datorită harului lui Dumnezeu în Hristos. Astfel, cînd Domnul iartă păcatele păcătosului pocăit, El declară neprihănit pe păcătosul îndreptăţit, deşi el n-a făcut nimic spre a merita acest dar. Acesta este întru totul un act al lui Dumnezeu datorită marelui Sale iubiri şi dorinţi de a vedea pe păcătos curăţat şi mîntuit.

Neprihănirea pe care o primim este o neprihănire atribuită. Cînd sîntem neputincioşi şi nu avem în noi şi prin noi nici o posibilitate de a atinge neprihănirea, Dumnezeu ne face neprihăniţi printr-un act al Său, atribuindu-ne viaţa lui Hristos atunci cînd Il primim ca Fiul al lui Dumnezeu. Astfel, toată neprihănirea pe care o primim de la Domnul spre a ne acoperi trecutul, atunci cînd ne-am convertit, este neprihănire atribuită. Asupra acestui punct, Luther spune :

„Toate făgăduinţele... urmează să se refere la această primă făgăduinţă cu privire la Hristos : 'Sămînţa femeii va zdrobi capul şarpelui'. Gen. 3,15. Aşa au înţeles-o şi au propovăduit-o toţi profeţii. Prin aceasta putem vedea că credinţa părinţilor noştri din Vechiul Testament şi a noastră din Noul este cu totul aceeaşi, cu toate că ele se deosebesc în ce priveşte obiectul exterior. Lucrul acesta îl declară Petru în Fapte 15,11 : 'Credem că noi, ca şi ei, sîntem mîntuiţi prin harul Domnului Isus'... Credinţa părinţilor era întemeiată pe Hristos care urma să vină, a noastră pe Hristos care a venit. La vremea sa, Abraam a fost îndreptăţit prin credinţa în Hristos care avea să vină; iar dacă el ar trăi în aceste zile, el ar fi îndreptă-

ţit prin credinţa în Hristos descoperit şi prezent acum. Aşa cum Corneliu, care la început crezu în Hristos ce urma să vină, fiind îndemnat de Petru, crezu că Hristos a şi venit. Prin urmare diversitatea vremurilor nu a schimbat niciodată credinţa, nici Duhul Sfînt, nici darurile ce-i aparţin. Deoarece a fost, este şi va fi continuu o singură cugetare, un singur raţionament şi o singură înţelegere în ce priveşte Hristos atît la vechii părinţi cit şi la credincioşii care sînt azi şi care vor mai veni. La fel şi noi avem un Hristos care va să vină şi în care să credem, după cum au avut şi părinţii din Vechiul Testament. Căci noi primim ca El să revină la ziua cea din urmă plin de slavă, spre a judeca pe vii şi pe morţi, dar pe care Il credem

R U G A

Din slăvi, a Ta privire asupra-ne coboară
Părinte-al nemuririi, o scump Mîntuitor ;
O, dă-ne Tu prin haru-Ţi belşug de mîngiere
Şi pacea Ta revarsă iubite Salvator,
Şi dă-ne-a Ta-nfiere ;

Trăind lumina, viaţa şi bucuria muncii,
Îţi dăm mărire Ţie, de-a pururi Creator,
Că lumilor din cosmos le-ai dat mişcare vie
Iar astrelor, puterea ca-n strălucirea lor
Să-Ţi dea mărire Ţie.

Ai modelat făptura şi-ai dat viaţă humii,
Lăcaş din trupul nostru ai vrut cu drag să-Ţi faci ;
Ai vrut ca nemurirea să fie-a noastră parte
Cu slava Ta, spre slavă ai vrut pe om să-mbraci
Tărie-n veci să poarte.

Dar Te-am trimis pe lemnul Golgotei Tale aspre
Nesocotind Cuvîntul Vieţii ce ne-ai dat,
Şi spini şi suferinţă şi ura gloatei mare
În faptul răstignirii răbdînd ai îndurat
Ca să ne-acorzi iertare.

Murind ai dat cuvîntul lumii-n larga zare
Şi ai înfrînt pe cruce heruvul apostat,
Cu braţele întinse, simbol şi biruinţă
Ne-ai mîntuit, o Doamne, deşi nu Te-am rugat
Fiind... în nefiinţă.

În firea noastră aspră şi fără de putere
Ne zbuciumăm, Părinte, luptînd cu mori de vînt,
Fii iubitor, o Tată, revarsă-al slăvii flux
Şi ne sfinţeşte viaţa, iar prin al Tău Cuvînt
Ca-n zilele Genezei asupra-ne rosteşte
Divinu-Ţi... Fiat lux !

D. Popa-Ticu

că a și venit prin mîntuirea noastră”.

Condiția primirii. Cînd venim la Domnul pentru îndreptățire, nu poate fi nici un gînd de merit; nici un simțămînt că nu am fost neșpus de răi; că mulți alții au făcut mai multe rele decît noi, că în creditul nostru avem multe fapte bune. Am fost cinstiți, binevoitori față de săraci, am dat din banii noștri pentru clădirea bisericilor, și multe asemenea lucruri. Aceste fapte nu sînt meritorii în și prin ele înșele înaintea Domnului pentru ispășirea păcatelor trecute.

Nimeni care vine la Domnul în parte socotindu-se neprihănit, nu este primit de El. Hristos ilustrează deosebirea înaintea lui Dumnezeu între persoana mulțumită de sine care vine la El în rugăciune și cel care se recunoaște a fi păcătos, întru totul dependent de îndurarea divină. Fariseul încîntat de sine veni la locul de rugăciune avînd pe buze lauda de sine, și cu un aer de neprihănire personală.

„Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, precurvari sau chiar ca vamașul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuială din toate veniturile mele'. Vamașul sta departe, și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: 'Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!' Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorît acasă socotit neprihănit decîta celalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smereste va fi înălțat“.

Luca 18,11-14.

În umila rugăciune a vamașului este ceva care ar trebui să ne învețe că Dumnezeu nu ia în seamă înălțarea de sine. Toate faptele bune pe care le-am putea cîndva înșira Domnului nu vor atrage binecuvîntarea Sa. Dumnezeu ia pe cei care se pocăiesc și-și simt marea lor nevoie, și-i îndreptățeste, în vreme ce cel cu părere înaltă despre meritele sale este nerăsplătit.

„Cel care se prezintă în parte neprihănit, este lăsat să plece gol. Cel care vine recunoscîndu-și păcătoșenia, dar în același timp încercînd să o anuleze sau să o expieze prin sentimente, rugăciuni și lacrimi, la fel este îndepărtat. Însă cel care vine ca un păcătos la un Dumnezeu drept și totuși milostiv, nu numai că găsește grabnică primire, dar și binecuvîntare abundentă. Neprihănitul Dumnezeu primește pe păcătos numai dacă el se înfățișează în adevăratul său chip de păcătos și nu ia în batjocoră pe Dumnezeu pretinzînd a fi ceva mai puțin sau mai mult decît așa“.

Ca urmare a unei asemenea mărturisiri și pocăințe Domnul oferă în dar păcătosului pocăit iertarea cum și mantia neprihănirii, spre a-i acoperi goliciunea și rușinea. Trufașul Fariseu care se proslăvea cu faptele sale bune, era lepădat de Domnul; căci inima lui nu dorea ajutor, și

concepția sa de sine nu lăsa Domnului loc să-i primească mărturisirea.

Îndreptățirea nu este o doctrină doar a Noului Testament, ci ea aparține istoriei credințioșilor lui Dumnezeu începînd de cînd a fost vestit planul de mîntuire. Ea aparține lui Adam și Eva, și tuturor mîntuiților din decursul veacurilor. Aceasta a fost doctrina propovăduită de credințioșii studioși și devotați din alte vremuri decît ale noastre.

„În problema privitoare la îndreptățirea credințioșilor Vechiului Testament, punctele principale sînt acestea — faptul că ei au fost îndreptățiți, — motivul sau temeiul iertării și primirii lor — și mijloacele prin care au fost părtași de acest privilegiu.

„Faptul că ei au fost îndreptățiți, în deplinul înțeles eveanghelic al cuvîntului, nu mai poate fi pus la îndoială; deoarece în mod categoric se spune că au fost iertați în mod darnic, și repuși în buna plăcere și prietenia lui Dumnezeu. Faptul acesta a fost confirmat chiar divin: 'Abel a căpătat mărturia că este neprihănit'; Enoh, 'înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu'. Ebr. 11,4,5. Ei nu numai că dobindiră dar se și bucurară de acest privilegiu evanghelic; căci 'David numește fericit' pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. 'Ferice', zice el, 'de aceia ale căror fărădelegi sînt iertate, și ale căror păcate sînt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul'. Rom. 4,6. 7. 8. Ps. 32. 'Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: Imi voi mărturisii Domnului fărădelegile! Și Tu ai iertat vina păcatului meu'. Ps. 32,5. 'Binecuvîntază, suflete, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale'. Ps. 103,2. 3. Deci, este de neîgăduit faptul că ei au fost îndreptățiți, în deplinul sens al acestei expresii — că ei au fost iertați darnic, și cu multă bucurie primiți ca neprihăniți, astfel încît să fie repuși în favoarea, prietenia și părtașia cu Dumnezeu.

„Motivul sau temeiul îndreptățirii lor nu au fost propria lor neprihănire, — căci ei erau, 'vinovați', 'neevlavioși', 'mînjiiți', neîn stare să stea la judecată, — ci lucrarea lui Hristos, Sămînța făgăduită. Căci această lucrare, deși amînată 'pînă la împlinirea vremii', avu o putere retrospectivă; ea s-a săvîrșit, pentru răs-cumpărarea din abaterile făptuite sub 'legămîntul dintii' (Ebr. 9,15), și credințioșii Vechiului Testament puteau spune: 'El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți'. Isa. 53,5. Legămîntul (harului) a fost deosebit aplicat în vremea Legii și în vremea Evangheliei: sub Lege el a fost aplicat prin făgăduințe, profeții, sacrificii, circumciziune, mielul pas-cal, și alte simboluri și orînduiri

date poporului iudeu cu toate pe-inchipuind pe Hristos ce urma să vină, și care, pentru vremea aceea au fost îndestulătoare și în stare, prin lucrarea Spiritului, să îndrume și să clădească pe cei aleși în credința în făgăduitul Mesia, prin care au avut deplina curățire de păcat și mîntuirea veșnică'. Deși de fapt lucrarea mîntuirii nu a fost săvîrșită de Hristos decît după intruparea Sa, totuși valoarea, eficacitatea, și binefacerile acesteia, au fost împărțite aleșilor din toate veacurile ce s-au succedat de la începutul lumii, în și prin aceste făgăduințe, simboluri, și sacrificii, prin care El era descoperit și arătat 'Sămînța femeii care va zdrobi capul șarpeului' și 'Mielul lui Dumnezeu injunghiat de la întemeierea lumii, existînd 'ieri și azi, și în veci“.

Astfel pentru cercetătorul atent este vădit că îndreptățirea a fost totdeauna pentru credințioșii Săi un din darurile lui Dumnezeu în Hristos. Este de mirare că profetul Isaia exclamă: „Numai în Domnul, ni se va zice, locuiește dreptatea și puterea; la El vor veni, și vor fi înfrunțați cei ce erau miniați împotriva Lui. În El vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel“? Isa. 45,24,25.

Adevărata sămînță a lui Abraam are motiv să se bucure în faptul că în marea Sa îndurare Domnul a pregătit pentru fiecare dintre noi o „mantie a neprihănirii“ spre a ne acoperi toate păcatele, așa încît să ne putem înfățișa înaintea lui Dumnezeu ca și cînd niciodată n-am fi călcat poruncile Lui. A fi îmbrăcat în chipul acesta alcătuiește una din minunatele prevederi ale infinitei Sale iubiri, așa încît să putem apărea cu toți desăvîrșiți, înaintea tronului lui Dumnezeu.

Nu se mai pune în discuție întrebarea dacă putem sta la marea zi a judecării; dar pentru asta trebuie să fim îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos pe care o primim cînd sîntem îndreptății înaintea Domnului. Hristos este neprihănirea noastră și nu se va găsi nici un fir de egoism în mantia lucrată pentru fiecare dintre noi în viața lui Hristos. Neprihănirea este darul Său oferit nouă iar noi, din fire păcătoși în carne, primim acest dar prin credință.

„Găsit în El'. Ce se întimplă atunci? Eul nostru a dispărut; și în locu-i este Hristos, Fiul prea iubit în care Dumnezeu își găsește buna Sa plăcere. Dumnezeu ne caută pe noi; și cînd în sfîrșit ne descoperă în locul ascunderii noastre, El nu ne găsește pe noi, ci pe Hristos; atît de completă este schimbarea persoanelor, atît de desăvîrșită și așa de slăvită această prefacere. Dar ea este o schimbare care nu va dispărea niciodată, și de care nu vom avea motiv să ne rușinăm. Ea rămîne a noastră pentru totdeauna. Este o neprihănire veșnică“.

Redacția

PUTEREA LUI

In epistola lui Iuda versetul 10, stă scris despre cei care „se pierd singuri prin ceea ce știu din fire“. Subliniez că ei „știu“. Sursa științei e în firea lor.

Apostolul Petru declară despre unii ca aceștia: „Ați fost născuți din nou... prin Cuvîntul lui Dumnezeu“... ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat... la lumina Sa minunată“. 1 Petru 1,23; 2,9.

Experiența aceasta, repetată de apostolul Pavel, l-a făcut pe acesta să vorbească despre „făgăduința prin Evanghelie... după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui“. Efes. 3,6.7.

Făcînd deosebire — în propria sa viață — între „obîrșia omenească“ și „descoperirea lui Hristos“, „în religiunea iudeilor“, el recunoaște că: „Dumnezeu... m-a chemat... să descopere în mine pe Fiul Său“. Gal. 1,11—16.

Pe calea practicei religioase, el face distincție între „înțelepciunea ei“, a lumii și „înțelepciunea lui Dumnezeu“, ceea ce-l conduce să definească pe „omul firesc“ și „omul duhovnicesc“, după influența firească sau duhovnicească ce consimte să înriurească priceperea sa. 1 Cor. 1,21; 2,14—15.

Cu alte cuvinte, nu în cunoștințe noi, ci într-o nouă formă a cunoașterii acelorasi date ale doctrinei, ajunge apostolul Pavel să precizeze că „destoinicia noastră... vine de la Dumnezeu care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou“. 2 Cor. 3,4—6.

Rînduirea aceasta — de la firesc la duhovnicesc — are un sens natural: „Întîi vine... ce este firesc; ce este duhovnicesc vine pe urmă“ (1 Cor. 15,46), chiar cînd e vorba de unii care, asemeni lui Pavel, n-au cunoscut decît dreapta credință și au fost sinceri încadrați slovei ei. De fiecare în parte depinde dacă în viața sa vine „dovada dată de Duhul și de putere... pentru ca credința... să fie întemeiată... pe puterea lui Dumnezeu“. 1 Cor. 15,46; 2,4.5.

În timp ce apostolul Pavel spunea despre sine: „Lucrez... mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tîrîe în mine“ (Col. 1,29), despre contemporanii credincioși din Corint, un cuvînt inspirat zice: „Mulți, nu pricepeau decît greoi. Progresul lor spiritual nu sta în raportul direct cu privilegiile și ocaziile lor. Pe cînd ei ar fi trebuit să fie mult înaintați în experiența creștină și în stare să înțeleagă și să pună în practică adevărurile mai

profunde, ei stăteau pe poziția unenicilor cînd Mîntuitorul rostea cuvintele: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar, acum nu le puteți suporta“. Ioan 16,12

„Pavel fusese silit să-i instruiască ca pe unii cărora înriurirea puterii dumnezeiești asupra inimii lor le era încă necunoscută. În acea vreme nu erau în stare să înțeleagă tainele răscumpărării, căci „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu; căci pentru el sînt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește“. Pavel insista asupra religiozității și sfințirii practice... mort față de păcat — moarte prin care priceperea devine sfințită“.

„Prin harul Domnului sînt ce sînt și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic“, afirmă Pavel. „A lucrat harul lui Dumnezeu care este în mine“ continuă el. 1 Cor. 15,10.

Deci, el nu-și atribuia realizarea spirituală, deși adeverea

că „pot totul“ — pentru că aceasta era „prin Hristos care mă întărește“.

Credinciosul lui Dumnezeu nu e satisfăcut pînă nu e susținut de puterea divină. E necesară creștinului o energie inepuizabilă. În eforturile sale, va vedea împlinindu-se făgăduința: „Harul Meu îți este îndeașuns“.

Puterea harului izbăvitor, necunoscut locuitorilor cerului, dă măreție planului de mîntuire înfăptuit prin cei ce au cunoscut păcatul, dar și „puterea să se facă copii ai lui Dumnezeu“. Ioan 1,12.

„Duhul Sfînt este puterea care renaște. Fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar folosi la nimic... Păcatul nu poate fi oprit pe loc și înfrînt, decît prin mijlocirea celei de a treia persoană a Dumnezeirii... Duhul Sfînt face cu efect cele săvîșite de Mîntuitorul. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părăș de natura dumnezeiască. Isus a dat Duhul Sfînt ca o putere dumnezeiască, o putere care să biruiește orice înclinație spre rău — moștenită sau însușită — și să întipărească propriul Său caracter în biserică Sa“.

Dumnezeu nu poate părăși pe cei ai Săi ce se luptă cu răul.

Puterea noastră depinde de interesul pe care îl acordăm Duhului Sfînt. Dumnezeu dă aptitudini spirituale, cum și înțelepciunea Sa, aceluia care — conștienți de slăbiciunea lor — cer ajutorul divin. Prin încredere capacitățile spirituale se dezvoltă. Stăruința zilnică de a cunoaște pe Dumnezeu, va aduce putere.

„Cel care se consacră în totul lui Dumnezeu, va fi condus divin... urmînd cu încredere semnele îndrumării divine; puterile sale vor fi curățate, inobilate și întărite, iar capacitățile sale vor fi înmulțite... Viața spirituală e păstrată clipă cu clipă prin puterea dumnezeiască; dar nu e păstrată printr-o mînune directă, ci prin folosirea binecuvîntărilor ce se află la dispoziția noastră. În a-

celași chip va fi păstrată și viața spirituală, prin întrebuintarea acelor mijloace, pe care providența le-a pus la dispoziția noastră“.

„Vor recunoaște că eu sînt Domnul... cînd voi fi sfințit în voi sub ochii lor“. Ezech. 36,23. Domnul suferă ocară prin aceia care pretind că-L servesc, dar care reprezintă rău caracterul Său.

Depinde de fiecare în parte poticnirea de mijloacele harului. Puterea sfințitoare trebuie cu atît mai mult să ne-o dorim cînd citim: „Am primit și Eu putere de la Tatăl Meu“. Apoc. 2,27.

Dintr-o scriere inspirată citez: „Sîntem martori pentru Dumnezeu, atunci cînd descoperim prin propria noastră ființă, lucrarea unei puteri dumnezeiești... Încercînd făgăduințele divine, verificînd că sînt adevărate, mărturisim despre puterea harului. Aceasta este mărturisirea pe care o cere Dumnezeu. Știința mîntuirii nu poate fi explicată, dar poate fi cunoscută prin experiență... Cînd ne dăm seama de slăbi-

CUGETARE

Pe marea vieții, agitată,
Noi înaintăm de zor,
Oare viața ne-e ndreptată
Spre al vieții sfînt Izvor?

Sau prin valurile vieții
Ne jucăm cu-a spumei perle
Și uităm că-n fugă, vasul,
Ne tirăște și ne pierde!

De copil, sau cînd ești tînăr,
Matur de-ai ajuns, bătrîn,
Niciodată caracterul
Nu-l pata, nu... nicidecum.

Căci așa, făcînd, ca Domnul,
De la El vom auzi
Binecuvîntarea vieții
Cînd pe nori El va veni.

Teodor Pirvan

ciunea noastră, înțelegem că trebuie să ne sprijinim pe o putere care nu este în noi... Cu cît vă veți lega mai strîns cu izvorul puterii, cu atît veți primi mai multă putere... Vom avea în noi puterea Atotputernicului, pentru că Isus e lîngă noi Cînd abundă încercările, puterea lui Dumnezeu va fi mai mare, ne va copleși... Urechea credinței poate auzi glasul: „Nu te teme. Eu sînt cu tine. Am fost mort și iată, că sînt viu în vecii vecilor“. Apoc. 1,18. „Eu voi fi negreșit cu tine“ (Exod 3,12). Tu poate zici: „Sînt păcătos, foarte păcătos“. Se poate să fie așa; dar cu cît ești mai rău, cu atît ai mai mare nevoie de Isus“.

Vechiul Testament ne prezintă pe „Domnul, tîria mea... vestită tîrie...“ și pe credincios îndreptat „prin puterea Ta“ spre „locășul sfințeniei Tale“. Pline de îmbărbătare sînt experiențele trecutului raportate de profetul Isaia, care constată că în toate acestea „n-au fost fără ajutor“ (Isa. 63,9); iar apostolul Pavel în Noul Testament scoate în evidență „dovada dată de Duhul și de putere“. 1 Cor. 2,4.

„Dumnezeu să lucreze în noi ce-i este plăcut Lui“. Ebrei 13,21.

„Voi... epistola lui Hristos... scrisă cu Duhul“... 2 Cor. 3,3. „Lucrul acesta se va face... prin Duhul Meu — zice Domnul“. Zah. 4, 6.

„Lucrul acesta se va întîmpla, dacă veți asculta glasul Domnului Dumnezeului vostru“. Zah. 6,15.

„Puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decît cerem sau gîndim noi“. Efes. 3,20.

„Să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru“. Efes. 3,16.

O autoritate spirituală ne-a transmis: „Cînd sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpînire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care cineva nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală care aduce un element supranatural“.

V. D. Cojea

ZIUA

CINCIZECIMII

Din şiragul lunilor anului religios ebraic se desprinde o lună deosebită în strălucirea importanţei ei. Este luna Abib, denumită Nisan după exilul babilonian; cunoscută şi ca „luna spicelor“ deoarece în această lună începeau să se coacă în holde spicile de orz.

Ziua de 14 Abib, sau Nisan, alcătuia, prin simbolurile ce se concentrău la această dată, o desfăşurare în toată măreţia ei, a planului de mîntuire întocmit de la început de făptură şi înfăptuit prin jertfa Domnului Hristos pe cruce.

14 Abib era ziua înjunghierii mielului Pascal; tot atunci era ziua de pregătire pentru începutul Săptămîinii Azimilor, cînd orice aluat, simbolizînd orice păcat, trebuia îndepărtat din casele izraeliţilor credincioşi. De asemenea, 14 Abib era ziua cînd se făceau pregătirile în vederea aducerii snopului de legănat la templu; această rînduială a aducerii primelor roađe făcînd parte din sărbătoarea Săptămîinii Azimilor.

Deşi 14 Abib sau Nisan nu era o zi de sfinţită adunare şi nici nu era un sabat ceremonial, totuşi lucrările ce se săvîrşeau în ea îi dădeau o importanţă deosebit de mare.

Ceea ce se înfăptui în după amiaza acestei zile în simbol timp de mai bine de o mie de ani, prin jertfa mielului Pascal, şi ce se înfăptui în realitate în anul 31 d.Hr. prin aceea că „Unsul a fost stîrpit“ sau tăiat (Dan. 9,26) era preînchipuit atît de clar în ceea ce se săvîrşea în dimineaţa acestei zile de 14 Nisan.

Odată cu ivirea zorilor dimineţii, mai mulţi bărbaţi mergeau pe cîmp unde se găseau ogoarele cu orz. Cercetîndu-le însemnau o anumită parte a unui ogor unde spicile erau deja coapte, spre a le tăia în vederea prezentării lor în ziua a 16-a. Această tăiere a spicelor de orz, se făcea după o anumită rînduială. Mai întîi spicile de orz de pe acea porţiune de ogor erau legate mînunchiuri, apoi tăiate de către trei bărbaţi a nume aleşi; şi această lucrare se făcea în faţa unor martori. Apoi, toate mînunchiurile erau legate într-un singur snop, ce alcătuia „snopul de legănat“ ce urma să fie înfăşat înaintea Domnului drept snopul primelor roađe. Lev. 23,11.

Zorile zilei de 16 Abib a anului 31 d.Hr., cînd urma să fie adus snopul de legănat, se iviră marcînd

cea de a treia zi a şederii Domnului Isus în mormînt...

Un cutremur zgudui locul unde se afla mormîntul în care era pus Domnul Isus, atunci cînd un heruvim strălucitor cobori din slăvile cereşti în mijlocul unui alai de îngeri şi rostogoli piatra. Glasul lui se auzi strigînd: „Fiul lui Dumnezeu; Tatăl Tău Te cheamă“, şi Isus ieşi biruitor asupra morţii şi a mormîntului, iar din mormintele deschise cu ocazia morţii Sale pe cruce, se ridicară mai mulţi sfinţi înviaţi.

Cît de potrivit acestei zile de 16 Nisan, a snopului de legănat, ca Hristos să ia cu Sine din mormînt pe unii din captivii pe care Satana îi ţinea în temniţa morţii.

Deşi mormintele se deschisera vineri 14 Abib, cu ocazia cutremurului de pămînt din clipa morţii Domnului pe cruce, totuşi sfinţii nu înviară atunci, ci ei rămăseră pe mai departe morţi în mormintele lor pînă în revărsatul zorilor zilei de 16 Abib cînd învie Domnul. Şi de abia în clipa următoare acestui fapt, a-

dică „după învierea Lui, ei au ieşit din morminte“ (Mat. 27,53) „fiecare la rîndul cetei lui. „Hristos este cel dintîi rod, apoi... cei ce sînt ai lui Hristos“, căci „Hristos a înviat din morţi“ drept „pîrga celor adormiţi“. 1 Cor. 15,23,20.

În timpul activităţii Sale pe pămînt Isus readusese morţi la viaţă. Dar aceştia nu erau îmbrăcaţi cu nemurire. După învierea lor, ei încă erau supuşi morţii. Dar aceia care au ieşit din mormînt la învierea lui Hristos, erau ridicaţi la viaţă veşnică. Aceşti sfinţi ieşiră împreună cu Isus nemuritori şi mai tîrziu se suiră la cer împreună cu El.

Şi în jurul aceloraşi prime momente după învierea Sa, o femeie plîngea lingă mormînt, căci îl găsisese gol...

Era Maria Magdalena, care fusese obiectul ocrotirii duiioase a Mîntuitorului faţă de necruţătoarea osîndire fariseică. De pe marginea abisului dispreţuirii în care voiau să o arunce, mina lui Isus prinse pe Maria Magdalena şi-i dădu un nou curaj, o nouă viziune în viaţă.

Acum din nou, cînd ea se găsea într-o altă durere, Isus Se apropie și plin de mîngîiere o chemă: „Maria”!

Maria Magdalena fu prima care-L salută pe Isus după înviere cu cuvintele: „Rabunî (Învățătorule)”, în calitate de reprezentantă a celor pentru care El făcuse atât de mult și adusesese o jertfă așa de mare.

Maria voi să I se închine, însă Isus o opri de data aceasta zicînd: „Nu Mă închina, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru”. Ioan 20,17.

Învierea Domnului Isus avu loc în ziua de 16 Abib a anului 31 d.Hr. nu la o oră oarecare, întîmplătoare, ci la un timp util, ca la vremea prezentării snopului de legănat simbolic, El „pîrga”, primul rod al celor adormiți să se prezinte înaintea Tatălui ca adevăratul snop de legănat, Acela preînchipuit timp de aproape 1500 ani prin această ceremonie simbolică.

„Se adunau din cîmpul de secerat primele spice cu boabe coapte și cînd credincioșii mergeau la Ierusalim la Paști, snopul din cele dintîi roade era clătinat ca un dar de mulțumire înaintea Domnului. Numai după ce se aducea acest dar se putea înfige seceră în grîne și să fie adunate în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Așa și Hristos ca întîiul rod înfățișă marea seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru împărăția lui Dumnezeu. Învierea lui este tipul și zălogul învierii tuturor celor drepti care au adormit”.

Isus refuză a primi închinarea din partea cuiva dintre cei ai Săi mai înainte de a ști că Sacrificiul Său a fost primit de Tatăl, și pînă ce El nu primi din partea lui Dumnezeu personal asigurarea că ispășirea Sa pentru păcatele celor ai Săi a fost deplină și desăvîrșită, că prin sîngele Său ei pot dobîndi viața veșnică. Isus Se înalță de îndată la cer și Se prezintă înaintea tronului lui Dumnezeu arătînd semnele rușinii

și cruzimii pe fruntea, mîinile și picioarele Sale. Însă El refuză a primi coroana slavei și mantia împărătească, și El refuză adorarea îngerilor, după cum refuzase închinarea Mariei, pînă ce Tatăl nu dovedea că jertfa Sa, „snopul de legănat”, fusese primită.

„De asemenea El avea să prezinte o cerere, cu privire la aleșii Săi de pe pămînt. El dorea să aibă situația lămurit precizată că cei mîntuiți de El vor avea după aceea sprijinul cerului și al Tatălui. Biserica Sa trebuia să fie îndreptățită și primită mai înainte ca El să accepte cinstea cerului. El declară că voința Sa este ca unde este El să fie și biserica Sa; dacă El urma să aibă slavă, cei ai Săi trebuia să aibă parte de ea împreună cu El. Cei care fusese cu El pe pămînt trebuiau ca la urmă să domnească împreună cu El în împărăția Sa. În modul cel mai lămurit Hristos a pledat pentru biserica Sa, identificînd interesele Sale cu ale ei, și apărînd, cu o iubire și stăruință mai tare decît moartea, drepturile și titlurile cîștigate de ei prin El.

„Răspunsul lui Dumnezeu față de acest apel se auzi în proclamația: 'Îngerii lui Dumnezeu să I se închine'. Fiecare conducător îngeresc dădu ascultare poruncii regale și cuvintele: 'Vrednic, vrednic este Mielul care a fost înjughiat și care din nou trăiește ca triumfător biruitor!' se auziră în ecouri repetate în tot cuprinsul cerului. Nenumărata oștire îngerească se prosternu înaintea Mîntuitorului. Cererea lui Hristos este primită; biserica este îndreptățită prin El, reprezentantul și căpetenia ei. Prin aceasta Tatăl ratifică legămîntul cu Fiul Său, că El va fi împăcat cu cei pocățiți și ascultători, și îi primește în favoarea divină prin meritele lui Hristos. Hristos garantează a face pe om 'mai prețios decît aurul curat, și mai scumpi decît aurul din Ofir'.

„Toată puterea din cer și de pe pămînt este dată acum Prințului vieții; totuși nici pentru o clipă nu uită El pe sărmanii Săi ucenici, și Se pregătește să revină la ei spre

a-i face părtași de puterea și gloria Sa. În felul acesta, prin jertfa Sa, Răscumpărătorul omenirii uni cerul cu pămîntul, și omul mărginit cu nemărginitul Dumnezeu”.

Acum simbolistica „snopului de legănat” își găsisse împlinirea faptică, jertfa lui Hristos, ce fusese în tot decursul anilor reprezentată prin acest snop, fu primită de Tatăl în ziua și timpul rînduit.

Avînd această aprobare a Cerului, Isus se întoarce la ucenicii Săi în chiar seara aceleiași zile de 16 Abib spre a-i îmbărbăta. Descoperindu-li-se, li se adresă cu cuvintele: „Pace vouă” și după ce a suflat peste ei a zis: „Luați Duh Sfînt”. Ioan 14,16-18.

Fapta lui Isus suflînd asupra ucenicilor Săi Duhul Sfînt și împărțîndu-le pacea Sa era ca niște picături înaintea îmbelșugatei ploii ce urma să fie dată în Ziua Cincizecimii.

După opt zile Isus veni din nou în mijlocul ucenicilor spre a da și lui Toma ocazia să se convingă de realitatea învierii Sale.

„În felul Său de purtare față de Toma, Isus dădu urmașilor Săi o învățătură cu privire la felul în care ei să se poarte. El nu copleși pe Toma cu cuvinte de reproș, nici nu începu o controversă cu el; ci cu o vădită atenție și duioșie, El Se dezvăluî celui îndoielnic. Toma luase o poziție din cele mai nejustificate, dicînd unicele condiții ale credinței sale; însă Isus, prin dăruitoarea Sa iubire și atenție, surpă toate piedicile ridicate de el. Neclintita controversă arareori va slăbi necredința, ci mai de grabă o va așeza în auto-apărare, unde va găsi nou sprijin și scuză. Isus, dezvăluit în îndurarea Sa de Mîntuitor răstignit, va aduce de pe multe buze cîndva nedispuse, recunoașterea lui Toma: 'Domnul meu și Dumnezeuul meu'”.

„În același timp, vreme de patruzeci de zile, sfinții înviați s-au arătat la mulți în cetate, spunînd: „Hristos a înviat dintre morți, și noi am înviat”, dînd o continuă mărturie despre acest lucru. Mat. 27,53.

Dar să privim și o altă latură; să ne gîndim o clipă și la viața pe care trebuie să o fi trăit aceștia în mijlocul semenilor lor, înconjurați de viața de toate zilele, cu ispitele și cercările ei.

Sfințenia la care aceștia ajunseră, și ca urmare nemurirea pe care o dobîndiseră, nu era doar o acordare a unei bunătați dumnezeiești față de ei, ba mai mult, era dovada a ce săvîrși harul, bunătaatea, îndurarea lui Dumnezeu prin Hristos asupra întregului lăuntru al lor, ajungînd un fapt real „Hristos în voi, nădeîdea slavei”. Că „dreptul va trăi prin credință” era un fapt ce fu dovedit de ei continuu timp de patruzeci de zile cît rămaseră în mijlocul semenilor lor.

Că nemurirea este un dar exclusiv al lui Dumnezeu, dat numai de El, este un adevăr, însă tot pe atît

de adevărat este și faptul că această nemurire este acordată numai asupra unei sfințiri lucrată în zilele viețuirii pe pământ, în mijlocul problemelor ei.

Întreg cerul stă la dispoziție, toată puterea Dumnezeu vine în sprijin, și jertfa Domnului Isus e în stare a aduce pe fiecare dintre noi la acel grad de sfințenie încât să nu mai aibă nevoie decât de ultima atingere desăvârșitoare a nemuririi pe care la urmă o dă Dumnezeu.

Aceleași posibilități de a atinge nemurirea ce au stat la dispoziția celor ce s-au ridicat din morminte la învierea Domnului Isus, ne stau la îndemână și nouă azi.

În același timp cu lucrarea sfinților înviați, Domnul Isus își continuă lucrarea de întărire și încurajare a ucenicilor Săi.

Astfel El se mai arată la doi dintre ucenicii Săi pe calea spre Emaus și încă la Marea Tiberiadei din Galileia, unde îngerul anunțase că Isus avea să se întâlnească cu ucenicii Săi. Aceasta urmînd a fi a treia întâlnire cu ei după învierea Sa.

Despre această întâlnire cu ei în Galileia, și anume că avea să meargă chiar înaintea lor acolo după ce va învia, Domnul le vorbise încă în seara prinderii Sale, cînd snopul de legănat „era legat” deja.

Cîteva lucruri se desprind din întâlnirea de la Marea Galileei.

În primul rînd grija Domnului pentru nevoile materiale ale ucenicilor Săi frămîntați de gîndul ce va fi de ei fără de ajutorul Său. Ioan 21,1-6.11.

În al doilea rînd, pentru a treia oară stăruie asupra faptului de a le adevări ucenicilor realitatea învierii Sale în trup.

În vederea acestui scop Domnul pregăti mai din vreme un jărteac de cărbuni peste care se găseau pești, iar alături pîine.

„Veniți de prînziți” fu invitația pe care le-o adresă Isus ucenicilor Săi și apoi El „a luat pîinea, și le-a dat; tot așa a făcut și cu peștii”.

Prinzirea aceasta împreună cu ucenicii Săi după înviere urma să spulbere cu totul din mintea lor vreo părere că El ar fi înviat în spirit, căci în acest caz nu ar fi putut mânca cu ei.

Și la această masă pregătită inițial de Domnul Isus, El totuși insistă ca ea să fie completată și cu rodul muncii lor, zicîndu-le: „Aduceți din peștii, pe care i-ați prins acum”; chiar dacă și acesta era rezultatul tot al binecuvîntării Sale.

Dar în al treilea rînd această întâlnire mai urmărește și reabilitarea lui Petru în fața celorlalți ucenici, dîndu-i ocazia unei pocăinți și mărturisiri fățișe și apoi ocazia de a-i dovedi lui cum și celorlalți că Isus îl iertase întru totul.

Spre a-l aduce pe Petru la această lăuntrică și profundă cercetare, Domnul nu-i amintește și nu-i reproșează nimic, ci doar îl întrebă: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia”.

Este de observat că întrebarea fu pusă în așa fel încît nu încăpea nici o îndoială cui se adresa. Identitatea lui Petru era precisă: „Simon, fiul lui Iona”.

Cînd pentru a treia oară îi fu pusă întrebarea tot cu aceeași precizie identificare, în sufletul lui Petru se produsese o profundă răscolire, înțelegînd întru totul rostul și sensul întrebării adresată lui cu atîta duioșie de Mintuitorul Său.

„Doamne, Tu toate le știi”, mai putu rosti Petru întristat și năpădit de mulțimea tablourilor din viața sa trecută, ce se succedau cu repeziune.

„Întristarea” sa nu era fiindcă Domnul îi pusese această întrebare, ci era „întristarea” cum de putuse el să nesocotească o iubire așa de mare ca a lui Isus; era „întristarea” după voia lui Dumnezeu” aducătoare de ridicare la o viață de sfințenie.

Își vedea trufia, încrederea în sine, cutezanța, pornirea nepotolită. Și cuvintele Domnului: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia”? îi reamintiră cuvintele sale din noaptea prinderii lui Isus cînd zisese plin de dispreț față de credința și devotarea celorlalți ucenici: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi” și „cu Tine sînt gata să merg chiar și în temniță și la moarte”. Mat. 26,33; Luca 22.

Cutremurîndu-se îi apărură apoi întîmplarea din curtea marelui Preot, unde tocmai el, cel care se socotise mai presus în credință decât ceilalți ucenici, tăgăduise pînă și cu jurămînt pe Cel care acum îl întreba: „Mă iubești tu Petre”?

Dar cît de minunat îi apărea tabloul experienței sale din Ghetsemani, unde, revizuiindu-și tot trecutul vieții sale de rostogolire, găsise

AU INFLOREDIT CIREȘII

Au înflorit cireșii în miez de primăvară,
Mai albi ca albul spumii, pe deal și prin grădini,
Minuni adevărate au prins ca să răsără,
Fantasme-n miez de noapte și-n zori de zi lumini.

Natura-ntreagă cîntă, trezită la viață,
Un pîriiaș coboară grăbit de la izvor,
Cînd peste tot cireșii, cu voalul alb pe față,
Venit-au ca să-ncînte privirea tuturor.

Ce artă! Ce minune! Și cîtă măiestrie...
Și fiecare floare e plină de mister,
E dragoste și pace, e sfință bucurie
Și mîngîierea toată a tot ce-i efemer.

Au înflorit cireșii, li-e haina preacurată,
Simbol al castității și-al dragostei jertfiri,
Cu brațele deschise, cu masa încărcată,
Primesc în orice clipă, cu drag, pe musafiri.

Ce pildă minunată de sfință dărnicie,
Parfumul și-l resfiră pe-a binelui poteci,
Întreaga lor avere o dau cu bucurie...
Și-aici este secretul vieții cea de veci.

Prinosul dărniciei mereu îmbogățește
Pe toți de o potrivă, e cel mai tainic cult,
Și legea e ne-nfrîntă, cu cît se dăruiește
Cu-atîta e mai bine, cu-atît rodesc mai mult.

Au înflorit cireșii, motiv de mulțumire,
Model de dărnicie, izvor de bucurii,
Îmbold spre castitate, spre rod și spre jertfire
Și dor de primăvara eternei veșnicii!

Petre V. Cazan

însfirșit acea stabilitate a vieții sale creștine, acea pace a iertării divine.

Și deși în mintea lui Petru se făcu legătura între cele trei tăgăduiri ale sale și aceste trei întrebări duioase ale Mîntuitorului: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” tocmai prin această Petru primi confirmarea asigurării ce o primise în suflul în Ghetsemani, că fusese iertat; și copleșit de bunătatea Domnului zise: „Doamne, Tu toate le știi! Știi experiența mea din trecut, dar știi și pe cea de acum; știi că Te iubesc”.

De abia acum putu Petru înțelege cuvintele ce i le rostise Domnul Isus cu mult timp mai înainte: „Petre, după ce te vei întoarce la Dumnezeu (după ce te vei converti), să întărești pe frații tăi”. Luca 22,32.

Îi păruse atunci curioasă aceste cuvinte, căci doar era ucenic al Domnului în acel moment. „Cum să se mai întoarcă la Dumnezeu?” sau după alte traduceri „cum să se mai convertească la Dumnezeu”. Nu era el oare întors și convertit la Dumnezeu? Dar Petru nu se cunoștea atunci pe sine. Era nevoie să se producă o întoarcere, o convertire, o lămurică prefecere a sa, profundă și reală.

Și acum, cînd Domnul constată că lucrul acesta s-a produs, revenind la gîndul Său de mai înainte, El zise lui Petru: „Paște oile Mele”, „întărește pe frații tăi”.

Dar zilele rămîinerii personale a Domnului Isus cu ucenicii Săi pe pămînt se grăbeau spre încheiere pe măsură ce se depărta ziua snopului de legănat și se apropia marea zi a cincizecimii, care, după cum îi arăta și numele, cădea în a cincizecea zi, inclusiv, scotită de la ziua snopului de legănat.

Și iată că din ziua de 16 Abib sau Nisan, ziua învierii Domnului Isus și a aducerii snopului de legănat trecură patruzeci de zile în care vreme Domnul Isus avusese în repetate rânduri legături cu ucenicii Săi. Cu încheierea ei veni și ziua înălțării Sale.

Domnul Isus porni în această zi cu ucenicii Săi din Ierusalim către Betania. Ajungînd pe Muntele Măslinilor El le vorbi din nou despre împlinirea făgăduinței Tatălui, adică venirea Mîngîietorului, a Duhului Sfînt, temă ce alcătuisese convorbirea cu ei în ajunul patimelor Sale. Îi îmbărbătă și încurajă și le porunci să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo împlinirea cuvintelor Sale cu privire la făgăduința aceasta a Tatălui de revărsare a Duhului Sfînt, precizînd chiar că acest lucru se va întîmpla „nu după multe zile”. Și „după ce a spus aceste lucruri, pe cînd se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor”. Fapte 1,14.5.9.

„Ascultători de porunca lui Hristos, ei zăboviră în Ierusalim așteptînd făgăduința Tatălui, — revărsarea Spiritului. Ei nu așteptară în trîndăveală. Raportul biblic ne spune că 'tot timpul stăteau în templu și lăudau și bîncevintau pe Dum-

nezeu'. Luca 24,53. De asemenea ei se adunară laolaltă pentru a prezenta cererile lor Tatălui în numele lui Isus. Ei știau că au un Reprezentant în ceruri, un Apărător la tronul lui Dumnezeu. Înălțurînd orice deosebire, orice dorință de întîietate, ei se strînsură laolaltă într-o obște creștină. Ei se apropiară mai mult și tot mai mult de Dumnezeu. Aceste zile de pregătire au fost zile de adîncă cercetare a inimii. Ucenicii își dădură seama de nevoia lor spirituală și strigară la Domnul după ungera sfîntă care avea să-i facă destoinici”.

Acele „nu după multe zile” cînd avea să se înfăptuiască revărsarea Duhului Sfînt se împutănau tot mai mult odată cu apropierea „Sărbătorii Săptămînilor” sau „a primelor roade” sărbătoarea seceratului grîului. Exod. 34,22.

Sărbătoarea Săptămînilor era una din cele trei sărbători la care se cerea ca toți ebreii bărbați „să se înfățișeze înaintea Domnului” (Exod 23,17), adică li se cerea să se ducă la sanctuar. Ea era o sărbătoare de o zi. Lev. 23,21.

Data acestei Sărbători a Săptămînilor, sau corespunderii în Noul Testament, data zilei Cincizecimii depindea de data Paștelui. Paștele era ținut precis întotdeauna la 14 Abib, ziua de 15 marca începutul Sărbătorii Azimilor iar în ziua a 16-a un snop din primele roade, din seceratul orzului, era legănat înaintea Domnului. Lev. 23,5-11. Din această a 16-a zi cînd era adus snopul de legănat erau scotite șapte săptămîni și o zi, 50 zile prin numărarea inclusivă, pînă la Sărbătoarea primelor roade ale seceratului grîului, care mai era cunoscută drept sărbătoarea săptămînilor din pricina celor șapte săptămîni ce interveneau. Lev. 23,15.16. Această sărbătoare urma să fie cunoscută în Noul Testament drept Ziua Cincizecimii, din cuvîntul grecesc care înseamnă cincizeci, cunoscută și sub numele de Rusalii din latinescul medieval „Rosalia”, sărbătoarea rozelor.

Cum în anul răsîgnării, 31 d. Hr., ziua de 16 Abib căzu Duminică, Ziua Cincizecimii venind la cincizeci de zile, inclusiv, mai tîrziu, adică după șapte săptămîni și o zi, avea să cadă la fel într-o zi de Duminică în anul acela, fără să i se atribuie acestei zile ceva prin aceasta.

Ziua Cincizecimii, dintre toate sărbătorile anului iudaic, atrăgea cel mai mare număr de peregrini din țări depărtate. Primejdia călătoriei pe mare și pe uscat la începutul primăverii și tîrziu toamna (Fapte 27,9) împiedica pe credincioși să vină de departe în număr mare la Paști sau la Sărbătoarea Corturilor. Însă anotimpul zilei Cincizecimii (Mai-Iunie) era favorabil, și la nici o altă sărbătoare nu erau prezenți la Ierusalim reprezentanți din așa multe neamuri.

Nu era alt timp decît această sărbătoare cînd darul Spiritului să mai producă asemănătoare efecte directe,

imediate și mult cuprinzătoare. De asemenea, natura jertfelor, care în-deosebi erau de laudă și consacrare, imprima zilei un caracter de bucurie. Chiar pîinea era dospită, indicînd un nou spirit de ușurare și prietenie ce mîna pe participanți la înbucurarea întreolaltă cu ocazia celebrării acestei zile a Cincizecimii. Cincizecimea avea mult din atmosfera festivă a secerișului. Chiar și Pavel, cel mai puțin interesat în asemenea praznice (Rom. 14,5), fu doritor să fie în ziua Cincizecimii la Ierusalim. Fapte 18,21; 20,16.

Fiecare aspect al vechii sărbători a săptămînilor prezenta un sens simbolic care o făcea tipică lucrării ce urma să se săvîrșească acum. Ca sărbătoare a primelor roade, era potrivită a fi ocazia primei mari stringeri a roadelor de pe cîmpurile care erau „gata pentru seceriș”. Exod 23, 16; Ioan 4,35. La această sărbătoare își aminteau și se bucurau de liberarea lor din robia Egiptului; „și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia”. 2 Cor. 3,17. Spiritul acesta urma să călăuzească biserica în tot adevărul, liberînd de sub păcat pe toți care-l primesc. Ioan. 8,32.

Ziua Cincizecimii era o zi mare în viața religioasă iudaică, și alcătua un potrivit simbol al marelui zădărnici care puse Spiritul lui Dumnezeu la dispoziția tuturor credincioșilor.

După cum pîinile legănate erau oferite la 50 zile, inclusiv, după snopul de legănat la fel au fost 50 zile, inclusiv, între învierea lui Hristos și revărsarea Spiritului în Ziua Cincizecimii. Fapte 2,1-4. Patruzeci din aceste zile Hristos le petrecu pe pămînt instruinđ și ajutînd pe ucenicii Săi. Fapte 1,3. Apoi El se înalță, și timp de zece zile cei 11 ucenici continuară în rugăcini și cereri pînă „în ziua Cincizecimii”, amintită așa nu ca o sărbătoare creștină ci după numirea sărbătorii iudaice. Odată cu Ziua Cincizecimii, veni și plîntărea Spiritului. Fapte 1,8; 2,4.

Aceste zece zile au fost de importanță pentru biserica de pe pămînt, și ele au fost importante și în cer.

Cînd Hristos „S-a suit, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor”. Efes. 4,8. Cei care au fost înviați au ieșit din mormintele lor la învierea lui Hristos se înălțară odată cu El la cer.

La 16 Abib ziua snopului legănat, Isus se înfățișează înaintea Tatălui drept „pîrga celor adormiți”; de asemenea El înfățișă Tatălui pe cei care se înălțară cu El ca trofeu al biruinței Lui asupra morții și a mormîntului, și-i prezentă Tatălui drept prim rod al învierii.

Deseori adventiștii au identificat pe cei douăzeci și patru de bătrîni pe care Ioan i-a văzut la tronul lui

PAȘI SPRE CRUCE

„Pașii mei spre cruce îi îndrept“.

Și au dus pe Isus la locul numit Golgota, care, tilmăcit însemnează: „Locul căpăținii“... Impreună cu El au răstignit doi tihari, unul la dreapta și altul la stînga“. Marcu 15,22.27. În felul acesta crucea a ajuns un simbol cu o însemnătate eternă, și Golgota, un loc spre care se îndreaptă privirile recunoscătoare ale miriadelor de păcătoși și de drepti. „Atît cei răscumparați cît și ființele ce nu au căzut în păcat vor găsi în crucea lui Hristos știința și cîntecul lor. Se va vedea că slava care strălucește de pe fața lui Hristos, e slava iubirii care se jertfește. În lumina de pe Golgota se va vedea că legea iubirii care se leapădă de sine este legea vieții pentru pămînt și cer“.

Pavel, adică Saul din Tars, care înainte de a deveni „apostol“ al „Evangheliiei“ lui Hristos prigonise „peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu“ și făcuse „prăpăd în ea“, (Gal. 1,1.11.13) și care „prin descope-rire dumnezeiască“ (Efes. 3,3) luase cunoștință de planul de mîntuire al neamului omenesc în Isus Hristos, în adîncă înțelegere a celor petrecute pe crucea de pe Golgota, striga: „În ce mă privește, departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume“. Gal. 6,14.

De fapt, „oricine se laudă, să se laude în Domnul“, spun Sfintele Scripturi. Isa. 66,16; Ier. 9, 24; 1 Cor. 4,5; 2 Cor.

10,17. „Pentru că nu cine se laudă singur va fi primit, ci acela pe care Dumnezeu îl laudă”. 2 Cor. 10,18. Și laudarea de sine de fapt este „din nebunie”. 2 Cor. 11,17. De aceea „fratele dintr-o stare de jos să se laude cu înălțarea lui. Bogatul, dimpotrivă, să se laude cu smerirea lui”, în Domnul. Iac. 1,8-9. Căci „așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceste găsește Eu plăcere, zice Domnul”. Ier. 9,23.24. Daniel, iubitul lui Dumnezeu, spunea că mulți aveau să cerceteze descoperirea planurilor lui Dumnezeu, „și cunoștința va crește”. Dan. 12,4. Și această cunoștință a „millei, judecării și dreptății” lui Dumnezeu e în totul trebuincioasă. Ea trebuie să fie căutată. Ea e cunoștința veacurilor nesfârșite, suprema cunoștință.

Creațiunea, adică, aducerea la ființă prin voința lui Dumnezeu, a tuturor lucrurilor, „care sînt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute” (Col. 1, 16), constituie o operă care uimește mintea omului, și cercetarea ei îmbogățește pe cercetătorul sincer. Dar opera realizată de Dumnezeu în Isus Hristos pe Crucea de pe Golgota îmbogățește însăși opera Creațiunii, și umple Universul lui Dumnezeu de o revelațiune care face pe „cei înțelepți” să strălucească „ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci”. Dan. 12,3. Lucrarea aceasta făcută pe Crucea de pe Golgota constituie „taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși (Dumnezeu), ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor”. Căci „cînd a venit „împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie”, „ca să căpătăm înfierea”. Efes. 1, 9,10;

Gal. 4, 4. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16.

Grandoarea Crucii lui Hristos o înțelegem mai bine cînd o privim în lumina Sfințelor Scripturi. „El, Hristos, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume”. Filip. 2,6—10.

Iată cum descrie Duhul lui Hristos, care era în proorocii de pe vremuri, opera săvîrșită de El pe Crucea de pe Golgota: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că își întorcea fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut asupra Lui, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura de loc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor care o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? . . . Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință . . . Dar după ce își va da viața ca jertfă pentru

păcat, va vedea o sămînță de urmași. . . Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va îndreptăți pe mulți. . .” Isa. 53,3—11.

Rodul jertfei lui Isus Hristos pe Crucea de pe Golgota, al muncii sufletului Lui, s-a dat pe față în urmașii Săi. „Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui”. „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug”. „Cînd era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri, și cînd era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcat, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați”. 1 Petru 2,21—24. „Cei ce sînt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pămîntească împreună cu patimile și poștele ei”. Gal. 5,24. Așa cum mărturisea Saul din Tars, Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru Mine”. Gal. 2,20. Prin Cruce, Hristos a murit cu adevărat; prin Cruce, orice păcătos pocăit moare față de păcat și trăiește pentru dreptate. Oricine e chinuit de păcat, oricine e scîrbit de păcat, oricine, în desperare vrea să scape de păcat, găsește în Crucea lui Hristos, ca și Pavel și Petru și ceilalți ucenici ai lui Hristos, ca și Maria Magdalena, leacul dumnezeesc contra păcatului. „Și singele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1,7—9.

Prin credința în jertfa ispășitoare adusă de Isus Hristos pe Crucea de pe Golgota și prin

lucrarea Duhului lui Isus Hristos în cel credincios, se petrece fenomenul dumnezeesc al nașterii din nou. „Trebuie să vă nașteți din nou“, zicea Domnul Isus Hristos. „Ce este născut din Duh, este duh“. Ioan 3,7.6. „Umblați cirmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pămîntești“. Și „roada Duhului... este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor... Cei ce sînt ai lui Hristos și-au răstignit firea pămîntescă împreună cu patimile și poftele ei“. Gal. 5,16.22—24.

De aceea spunea Domnul Hristos lămurit: „Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine“. Căci, „oricine din voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu“. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze“. Mat. 10,38; Luca 14,33; Marcu 8,34.

O demonstrație s-a făcut în privința aceasta sub privirile ucenicilor lui Isus Hristos. Intr-o zi, cînd Domnul „era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenunchiat înaintea Lui și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică“? „Pentru ce Mă numești bun“? i-a zis Isus. „Nimeni nu este bun decît Unul singur: Dumnezeu. Cunoști poruncile: „Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli, să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta“. El i-a răspuns: „Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea“. Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit, și i-a zis: „Îți lipsește un lucru: du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă“. Mîhniț de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuții.

„Isus S-a uitat împrejurul Lui, și a zis ucenicilor Săi: „Cît de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce

au avuții“! Ucenicii au rămas uimiți de cuvintele Lui. Isus a luat din nou cuvîntul, și le-a zis: „Fiilor, cît de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății, să intre în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile unui ac, decît să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu“! Ucenicii au rămas și mai uimiți, și au zis unii către alții: „Cine poate atunci să fie mintuit“? Isus S-a uitat țintă la ei, și le-a zis: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu“. Marcu 10,17—27.

Renunțarea la sine, așa cum Isus Hristos a renunțat la Sine, luarea crucii, așa cum Isus Hristos a luat crucea, este un act al unei prezențe, înțelegeri, voințe, iubiri și hotărîri divine. „Ia-ți crucea și urmează-Mă“! este o reproducere în cel credincios a „gîndului“ „care era și în Hristos“. Este actul cel mai mare la care, cu ajutorul „Duhului lui Hristos“ ajunge creștinul. Este actul suprem, al intrării de fapt în „Împărăția lui Dumnezeu“ acum și aici. Urmînd lui Hristos, purtîndu-și crucea fiecare, se ajunge la indentificarea în gînduri și umblare, așa că pînă la urmă credinciosul constată că propria sa cruce este crucea lui Hristos, sau crucea lui Hristos este crucea sa. Așa cum s-a întîmplat

cu Simon din Cirena. Mat. 27,32.

În timp ce Domnul Isus Hristos sub batjocurile mulțimii și sub loviturile de cnut era silît să ducă crucea grea pe care nu mai avea puteri să o poarte, executorii sentinței de crucificare a lui Isus Hristos căutau pe cineva să poarte crucea lui Hristos; dar nimeni din batjocoritori nu era gata să o facă. „Atunci un străin, Simon Cireneul, venind de la cîmp, întilnește mulțimea. El aude batjocurile și cuvintele nerușinate ale mulțimii, aude repetîndu-se cuvintele disprețuitoare: Faceți loc pentru Împăratul Iudeilor. El se oprește înarmurît de cele ce vede; și cînd dă pe față mila sa, ei pun mîna pe el și-i pun crucea pe umeri. Simon auzise de Isus. Fiii lui erau credincioși în Mintuitorul, dar el însuși nu era ucenic. Purtarea crucii pînă la Golgota a fost o binecuvîntare pentru Simon, și el după aceea a fost totdeauna recunoscător pentru această providență. Ea l-a făcut să ia asupra-și crucea lui Hristos din proprie alegere, și să stea mereu cu voie bună sub povara ei“.

Prin urmare, „propăvăduirea crucii lui Hristos“ pentru cei „care sînt pe calea mîntuirii“, este „puterea lui Dumnezeu“. Propăvăduirea lui Hristos cel răstignit este „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu“. Hristos cel răstignit „a fost făcut pentru noi de Dumnezeu înțelepciune, dreptate, sfințire și răscumpărare“. „Noi propăvăduim“, zicea Pavel către Corintenii, „înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rînduise Dumnezeu spre slava noastră, mai înainte de veci“. 1 Cor. 1,17.18. 23.24; 2,7.

În uimire și adorare să zicem dar și noi, și să facem și noi ca Sfîntul Apostol Pavel: „În ce mă privește, departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu CRUCEA DOMNULUI nostru ISUS HRISTOS.“

Să ne îndreptăm dar pașii, spre CRUCEA DE PE GOLGOTA.

D. Florea

CE MULT ÎMI PLACE

Ce mult Îmi place să privesc
Pe bolta cerului într-una,
Pe firmament cum strălucesc
Mii stele, soarele și luna.

În înfinitul Univers
De Domnu-atîtea-au fost create.
El, pentru noi le-a întocmit
Și sînt atît de minunate!

El le-a creat cu măiestrie:
Planete, constelații, sori,
Iar pe pămînt cu gingășie
Covoru-ntins cu mîndre flori.

În munții-nalți, în crîngul verde,
În ciripit de păsări mii,
Citim iubirea fără margini
A Celui Sfînt din veșnicie.

Și toate le-a făcut Slăvitul
Pentru a noastră bucurie
Mărit să-I fie-naltu-I Nume
De noi toți azi și-n veșnicie!

A. Thomas

PRIVIȚI LA ISUS!

In toate ocaziile, împrejurările și luptele vieții, Isus Mintuitorul a fost și este alături de credincioșii Săi, oferindu-le ajutor, nădejde și salvare. Pe pământ sau apă, în cîmpia verde sau pe munte, prin sate și orașe, Isus Se găsea învățînd și ajutînd pe oameni. Așa se face că în preajma lacului Tiberiada, Capernaum și Betsaida, unde se găseau mulți pescari, Isus a ales pe Petru, Andrei, Iacob și Ioan, cei din urmă numiți și fiii tunelului, căci, dacă ar fi avut fulgerul la îndemînă, l-ar fi folosit la orice pas.

Umilînța și anonimatul de pe țarmul mării unde petreceau singurătatea alături de o plasă și o undiță, a atras atenția Domnului Isus. Trecînd de cealaltă parte a lacului, în latura Gadarenilor, Domnul adormi în corabie. Deodată însă, un vînt puternic veni din susul mării, și izbînd cu putere în corabia care plutea liniștit, făcu din ea jucăria valurilor, care începură să pătrundă înăuntru. Ucenicii prevăd nenorocirea inevitabilă, se îngrozesc de spaimă! Să ceară ajutor? Cui? Să se arunce în apă, moartea e sigură. Marcu 4, 36—37.

În marea lor disperare, strigară pe Isus: „Doamne, scapă-ne că pierim“. Matei 8, 25. Aceasta este toată speranța pe care cineva o poate simți în ultimele clipe ale vieții sale, în cel mai greu naufragiu!

Cu o altă ocazie în a patra strajă, pe cînd se găseau din nou cuprinși de furtună pe mare, Isus veni la ei pe spuma valurilor. Ucenicii s-au speriat crezînd că este o nălucă, și de frică, au țipat. Matei 14, 26—27. Iată-l și pe curajosul Petru, gata a face totdeauna mai mult decît i se cere, îndrăznește a solicita de la Domnul, ceea ce alții din tovarășii săi de călătorie nu ar fi îndrăznit, și anume: „să mergă

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus“. Ebrei 12,2 p.p.

pe apă“. Isus îi răspunse: „Vino“. Dar curînd Petru se afundă, și disperat, strigă: „Doamne scapă-mă“. Matei 14, 28—31.

Ceea ce a făcut Isus pentru Petru și ceilalți apostoli cuprinși de frica morții și pieirii, face și astăzi!

Se știe că în antichitate, la păgîni, în necunoștința lor de adevărul și viul Dumnezeu exista frica de anumite viețuitoare, cum și de elementele naturii în așa măsură, încît le

ofereau jertfe pentru a le imblinzi, și această frică a influențat și pe ucenici, și s-a transmis pînă în zilele noastre. Biblia însă dezaprobă toate acestea și ne invită a ne teme de Dumnezeul Creator. Rom. 1, 20; Isaia 8, 13.

Frica e o emoție înăscută în om ca și în oricare altă ființă de pe pământ. Priviți pușorul trezit la viață numai de cîteva zile; e destul să audă cuvîntul cloștei, pentru ca să se ascundă înspăimîntat sub aripile ei. În decursul veacurilor s-a sălășluit în sufletul omnesc această frică și se poate constata și la ucenicii Domnului. Frica e deprimantă, e vătămătoare; ne paralizează, ne slăbește puterile corpului și ale spiritului. Omul înspăimîntat își pierde capul cu desăvîrșire, nu mai știe ce face.

Revenind la situația apostolilor în naufragiu, ne întrebăm: Marea, valurile și vîntul de a cărei spaimă a morții tremurau, nu pot fi asemenea cu însăși viața noastră, cu vîntul păcatelor și cu valurile ispitelor fără sfîrșit? Curajul dinții și îndoiala de apoi a lui Petru, n-ar putea fi și atitudinea noastră?

Nu e mai puțin adevărat, că și muștrarea Domnului adresată lui Petru și ajutorul dat, ni se potrivește de minune în încercări.

În lupta cu talazurile păcatelor care năpădesc cu furie în barca credinței noastre, să primim neclintit la Isus, și să strigăm: „Doamne, scapă-mă“.

UMILIREA LUI ISUS

*Părăsit-ai cerul, Doamne,
Și-ai venit aicea, jos,
Spre-a aduce mîntuirea
Celui rău și păcătos.*

*Din mărirea Ta cerească
De la slava Tatălui
Coborîta-I să dai viață,
Lumii, muritorului.*

*Tu Te-ai umilit Isuse,
Cînd în staul Te-ai născut.
Să salvezi pe-acela care,
În păcat era pierdut.*

*Pe tot drumul, de la iesle
Pin'la cruce, pe Calvar,
Umilitu-Te-ai pe Tine:
Sfîntă jertfă pe altar.*

*De trei ori sub greaua cruce,
Ai căzut pe drumul greu
Și Te-ai umilit Isuse,
Tu pentru păcatul meu.*

*Umilînța Ta o, Doamne,
O privesc fără-ncetare.
Și doresc să fiu ca Tine,
Jertfă scump mîntuitoare.*

*Eu doresc ca toată viața,
Să urmez exemplul Tău.
Căci prin a Ta umilînță
Pot să fiu salvat și eu.*

V. Șchiopoaia

N. Alexe

HRISTOS MINTUITORUL

De aceea și poate să mintuiască în chip desăvirșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Ebrei 7,25.

Acest cuvînt ne asigură că Dumnezeu trăiește și că vrea să ne salveze prin Fiul Său. Noi credem aceasta.

Nu prin cunoștințe sau prin merite personale ne mintuim, ci numai prin credința în Domnul Isus. Însușirea unor cunoștințe temeinice și fapte bune își au și ele locul lor în viața unui creștin, însă numai credința în harul salvator al Celui înviat poate să ne mintuiască.

Fără Hristos nu există nici îndreptățire, nici sfințire. Dar dacă îl primim avem nădejde; viața Lui, ascultarea Lui, neprihănirea Lui ne sînt socotite nouă. Dacă Hristos este începutul și sfîrșitul vieții noastre de credință, atunci toate celelalte urmează de la sine. Duhul lui ne va învăța ce trebuie să știm despre creațiune, despre cele zece porunci, despre întruparea, răstignirea și învierea lui Isus, despre judecata viitoare, revenirea Domnului Hristos și viața viitoare. Dovada pentru Adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu se găsește în Cuvîntul însuși. Scriptura este cheia care deschide Scriptura. Acela care caută sfat la acest conducător ceresc, va primi lumină. „Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care l-ai trimis Tu“ Ioan 17, 3.

Lumină de la Golgota și din sanctuarul ceresc strălucește asupra cărării noastre. Să umblăm în această lumină, și după cum El însuși este în lumină“ (I Ioan 1, 9), purtînd în și exprimînd din inimile noastre

recunoștință pentru acest privilegiu unic.

Avem nevoie de Hristos. Iubirea lui Hristos ne-a făcut datornici față de cei mai puțin privilegiați. Noi însă nu putem da mai departe lumina cerească, dacă n-am primit-o mai întîi noi înșine, Tu nu poți mărturisi altora iubirea fără seamăn și harul lui Isus; nu poți să-L prezinți ca Mîngîietor, dacă inima ta nu e umplută cu iubirea Lui.

În starea neprihănită de ordinioară, omul a fost în cea mai strînsă legătură cu Acela „în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și științei“. După căderea în păcat însă, Adam n-a mai găsit plăcere în sfințenie și a căutat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu.

Educație, exercitarea voinței au sfera lor de acțiune, dar față de păcat, ele sînt fără putere. Ele pot să producă o schimbare exterioară, fără însă a fi în stare să schimbe inima și nici să curețe puterile tainice ale sufletului. Numai o viață nouă de sus este în stare să conducă pe cineva de la păcat la sfințenie. Însuși Mintuitorul spune: „Dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu“. Trebuie să părăsim viața păcătoasă. Este o greșeală mare să credem că am fi în stare să producem binele prin noi înșine. 1 Cor. 2,14. Despre Hristos spune Scriptura: „În El era viața și viața era lumina oamenilor“. Noi să nu ne mulțumim a primi bunătatea lui Dumnezeu și a simți bunăvo-

ința lui dumnezeiască. Nu ajunge nici să cunoaștem Legea, Înțelepciunea, Dreptatea și Iubirea Lui. Pavel le cunoștea pe toate acestea când scria: „Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc în aceasta că legea este bună, așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună“. Rom. 7, 16.12.

Dar el adaugă într-o frică amară a sufletului și cu disperare: „Dar eu sînt rob păcatului“. Vers. 14. El a dorit după curăția și neprihănirea pe care nu le putuse dobîndi prin sine însuși cînd a exclamat: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ Acesta este strigătul de durere pe care l-au scos multe inimi împovărate și care poate primi numai un singur răspuns: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“. Ioan 1,29.

Comuniune cu Hristos. Domnul Isus spune: „Fără Mine nu puteți face nimic“. Creșterea noastră în har și fericirea noastră pe urmele Lui depind de comuniunea noastră cu Hristos. Dacă trăim zilnic, și chiar în fiecare oră cu El, dacă rămînem în El, atunci creștem în omul din lăuntru. Hristos nu e numai Începătorul și Desăvîrșitorul credinței noastre. El este Cel dintîi și Cel de pe urmă, Cel veșnic, de care noi avem nevoie pas cu pas. David știa toate acestea cînd scria: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei; cînd este El la dreapta mea, nu mă clatin“. Ps. 16, 8.

Prin credință noi am devenit părtași lui Hristos. Prin credință vom fi și întăriți prin El. Și atunci putem să și așteptăm totul din partea Lui, anume: plinătatea binecuvîntărilor. El vrea să locuiască în inimile noastre, să fie ajutorul nostru puternic, și să ne dea putere de ascultare. O astfel de comuniune vie cu Hristos, este durabilă, bine știind că mai întîi El ne-a ales pe noi și a plătit un preț nemăsurat de mare pentru mîntuirea noastră.

Trăind în continuă dependență de El, supunem voința noastră voinței lui Dumnezeu. Mindrie, egoism, gînduri deșarte și toate păcatele care ne înfășoară trebuiesc învinse dacă vrem să avem bucurie în comuniunea cu Isus. Viața multor creștini este atît de vrednică de compătimit, și sînt atît de nestatornici și șovăitori, deoarece în vreme ce pe de o parte caută comuniunea cu Hristos, pe de altă parte însă nu vor să renunțe la EUL lor iubit.

Dacă recunoaștem dependența noastră deplină de Hristos, atunci înțelegem și însemnătatea cuvintelor: „Rămîneți în Mine“, adică trăirea pentru a sluji Aceluia care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi; căci a consimțit numai la o viață cu Hristos în timp ce ești încă stăpînit de poftele firii vechi, înseamnă o tristă înșelare de sine care duce la neascultare. Dumnezeu nu face păcatului nici cele mai mici compromisuri; dacă acesta ar fi cazul, Domnul Hristos n-ar fi trebuit să sufere și să moară. Nici o pocăință nu este sinceră dacă nu schimbă caracterul și felul de purtare. Dumnezeu vrea ca să dovedim în preajma noastră o parte a firii dumnezeiești. El vrea să ne libereze de orice păcat astfel încît să nu dezamăgim cerul și să nu întristăm pe Mîntuitorul. Rugăciunea și credința ne pot ajuta la aceasta. Mereu avem de întîmpinat alte ispite, cu totul noi, și experiențele noastre nu sînt îndeajuns în lupta contra răului. Avem nevoie de lumina care vine de la Dumnezeu. Hristos adresează mereu solia Lui salvatoare către toți cei ce ascultă de glasul Lui.

Privind țintă la Isus. „Priviți la Isus în simplitatea credinței! Priviți la El pînă cînd toate gîndurile egoiste vor fi dispărut în lumina Lui. Rugați-vă! Atunci mîna Domnului

vă va apuca și veți cunoaște lungimea, lărgimea și adîncimea Evangheliei și iubirii lui Hristos. De aceea trebuie să privim cu ochii credinței spre cruce și să primim pe Isus ca Mîntuitor al nostru.

Singur Duhul lui Dumnezeu poate să trezească puterile sufletești la o nouă viață. Toată iubirea de sine trebuie să aibă sfîrșit. După cum stă scris: „Ferice de cei flămînzi și însetați după neprihănire, că ei vor fi săturați“. „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine“. Mat. 5, 6; Apoc. 3, 20.

Să nu ne uităm la noi înșine. Cu cît mai mult medităm asupra nedesăvîrșirilor noastre cu atît mai puțină putere vom avea de a o învinge. Isus spune: „Veniți la Mine... Eu vă voi da odihnă“. Să nu șovăim mereu, să nu ne îngrijorăm și să nu ne facem reproșuri ci să ne încredem în făgăduințele Cuvîntului lui Dumnezeu și să primim împăcarea pe care vrea să ne-o dăruiască Isus. Atunci bucuria va fi deplină în inima noastră.

Să lăsăm toate îndoielile și toată frica în urma noastră, și să alergăm după experiența pe care a făcut-o Pavel. El scria Galatenilor: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Si viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“. Cap. 2,20 Fie ca viața noastră a tuturor să se găsească ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, pentru ca și noi să putem fi o putere spre bine.

Cazan Titu

LUCRAREA HARULUI ASUPRA INIMII

Dumnezeu este întruparea oricărei desăvârșiri. Caracterul Lui nu are nici o slăbiciune sau defect, ci în El sălășluiește neprihănirea absolută. Ceea ce este El în orice însușire, nu este nici imprumutat și nici asemenea altcuiva, ci este mai presus de asemănare. Ce vrea El, aceea este bine deoarece El însuși este întruchiparea bunătății. A vrea ceva rău, este contrariu caracterului lui Dumnezeu. Tot ce a statornicit Dumnezeu în natură, în viață, și pentru om este bine, datorită însăși naturii lui Dumnezeu. Toate cugetările Lui sînt sfinte, și aceea ce face El este tot atât de neprihănit ca și El însuși.

Datorită deosebirii dintre bunătatea lui Dumnezeu și caracterul credinciosului nerenăscut el nu dorește să devină membru al familiei lui Dumnezeu. El este opus lui Dumnezeu și n-are în sine puterea de a-și schimba atitudinea. Înainte de a exista o înclinare plină de respect și o ascultare deplină, trebuie să se producă o schimbare a însăși firii proprii, așa încît aceea ce ura pe cînd se găsea în păcat să iubească după aceea; simțămîntele față de Dumnezeu trebuie să fie schimbate în așa măsură încît să găsească plăcere a face voia Lui și să dorească nespus ca legea Sa să-i călăuzească viața. „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiiți”? Amos 3, 3.

Datorită curatei și nemăsuratei iubiri, Dumnezeu pregăti o răscumpărare care să fie plătită. El voia să răscumpere din păcat, și să plătească cea mai mare osîndă, în felul acesta dînd fiecăruia dintre urmașii lui Adam ocazia de a primi pe Dumnezeu ca Mintuitorul și ajutorul său. Din moment ce legea lui Dumnezeu nu putea fi abrogată sau prevederile ei desființate, Dumnezeu a fost gata să lase ca Fiul Său să guste moartea pentru fiecare din noi, pentru ca dacă el va vrea să primească acest mare sacrificiu, să fie liber de osîndă. Planul lui Dumnezeu a fost rînduît numai și numai datorită bunătății lui Dumnezeu.

Hristos a venit în lume nu numai ca să moară pentru credincios și ca să-l scape de sub osînda celei de a doua morți, ci de asemenea și ca să trăiască în trup viața lui Dumnezeu, așa ca noi să avem un exemplu de viață dumnezeiască îmbrăcată în trup omnesc. În Hristos noi avem pe Dumnezeu dezvăluit în desăvîrșirea sfințeniei, curățeniei și iubirii Sale. Hristos a fost omul ideal; ba El a fost mai mult — El a fost divin ca și uman, și El a avut toate însușirile Dumnezeirii, căci El a fost Dumnezeu în trup.

Astfel avem un desăvîrșit exemplu în trup — Hristos — în care sălășluiește toată desăvîrșirea. Această desăvîrșire nu a fost o neprihănire moștenită, așa încît Hristos n-ar fi putut păcătui dacă dorea aceasta; a fost însăși voința Sa ca să asculte de Tatăl. Hristos spunea: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi; judecata Mea este dreaptă pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis”. Ioan 5,30. „Nu crezi că Eu sînt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucruri ale Lui. Credeți-Mă că Eu sînt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrurile acestea”. Ioan 14,10.11.

Creștinul trebuie să asculte legea lui Dumnezeu; el nu poate trăi în neascultare de această lege și să fie și credincios al lui Dumnezeu. Celor ce-L urmau El le spunea: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui”. Ioan 14,15.21.

Dar numai în puterea cărnii nimeni nu poate păzi legea lui Dumnezeu. Trebuie să existe o putere din afară de sine care să cîștige inima a căuta pe Dumnezeu, și să dorească ca El să vină și să locuiască în ea. „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi”. „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu”. Ioan 6,44.65.

Cînd a fost pe punctul de a-și răsi ucenicii, Hristos le dădu această făgăduință: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngietor, care să rămîna cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămîne cu voi, și va fi în voi”. Ioan 14,16.17.

Spiritul Sfînt lucrează pe multe căi să atingă acest rezultat. Deseori Cuvîntul lui Dumnezeu este folosit spre a îndruma și lumina inimile în lucrurile ce aparțin mîntuirii. Sfințele Scripturi cuprind o descoperire a lui Dumnezeu cum și a datoriei credinciosului față de Creatorul său, care în repetate rînduri apelează cu putere, prin influența Spiritului Sfînt.

O altă cale folosită de Spiritul Sfînt este influența celor care deja au gustat bucuria iubirii Sale mîntuitoare. Prin ei Spiritul Sfînt con-

duce la experiența mărturisirii păcatului, a se depărta de el, și, prin credință, a primi nădejdea vieții veșnice. Din chiar începutul lucrării de mîntuire, Dumnezeu a folosit Spiritul Sfînt, să îndrume calea vieții.

Aceasta face ca lucrarea Spiritului Sfînt să se arate ca și personificată. Dar cum nimeni nu poate veni la Dumnezeu fără a fi chemat, toți care primesc pe Hristos sînt conduși la El prin lucrarea Spiritului Sfînt ce lucrează pe orice cale aleasă de El.

Cînd Dumnezeu cheamă pe cineva să se întoarcă de la viața sa de păcat, de obicei urmează o adîncă convingere că el e păcătos, și trebuie să-și îndrepte umblările. Greu poate cineva să explice exact cum conduce Spiritul Sfînt.

Dacă credinciosul constată că se luptă cu convingerea despre păcat, în așa fel încît nu știe ce să facă sau unde să găsească pace, din pricină că este un mare păcătos — dacă cineva a ajuns aci încît vrea să meargă mai departe, Spiritul Sfînt îl va conduce la o mai profundă și tot mai profundă convingere asupra vinovăției, pînă ce în cele din urmă el va striga, așa cum făcură cei care auziră pe Petru predicînd în puterea Spiritului Sfînt în ziua Cincizecimii: „Ce să facem”? Răspunsul vine chiar din partea marelui apostol: „Pocăiți-vă, și fiecare să fie botezat”. Fapte 2,37.38. Sub o asemenea convingere el caută pe Dumnezeu pentru iertare. El mărturisește că a fost un călător al legii lui Dumnezeu, și cu o zdrobire de inimă și adîncă amărăciune sufletească recunoaște că fără îndurarea divină este pierdut. El își mărturisește credința în Hristos ca divinul Fiul al lui Dumnezeu și strigă la Dumnezeu pentru iertare și curățire în numele Lui.

Cînd credinciosul face acești pași, el începe să înțeleagă cuvintele spuse de Hristos lui Nicodem: „Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu'. Nicodem i-a zis: 'Cum se poate naște un om bătrîn? Poate el să intre a doua oară în pîntecele mamei sale, și să se nască? Isus i-a răspuns: 'Adevărat, adevărat, îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să vă nașteți din nou. Vîntul suflă încotro vrea, și-i auzi vîntul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu ori-

cine este născut din Duhul". Ioan 3, 3-8.

Nașterea din nou aduce creștinului o completă schimbare a inimii, făcând din el o nouă creațiune sub abundenta putere a lui Dumnezeu. În starea sa naturală, el este cu totul nedemn pentru comuniunea cu Spiritul Sfânt. De aceea este absolut necesară inima cea nouă.

Să ne gândim la tabloul unui leproș stînd pe marginea unui drum îmbrăcat în niște haine stricate, zdrențuite și sfîrțecate; picioarele lui goale umflate și în putrefacție; capul de asemenea umflat și acoperit cu bube deschise. Neajutorat și deznădăduț zace acolo, jelindu-se spre a atrage atenția, în nădejdea că va primi ceva de pomână. O priveliște dezagustătoare și una de la care te întorci în mod instinctiv, chiar și în gând.

Cum am putea primi noi o asemenea ființă în căminurile noastre, să-l facem membru al familiei noastre? Negreșit, înainte de a se putea săvîrși această trebuie să aibă loc o mare schimbare — însă nu una mai mare decît aceea ce trebuie să se săvîrșească cu păcătoșul mai înainte ca el să poată deveni membru al familiei cerești.

Profetul Ezechiel descrie pașii ce au loc în această curățire în cuvinte simple, însă puternice: „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele". Ezech. 36,25-27.

Această minunată lucrare a harului, săvîrșită în întregime de Domnul, schimbă cu totul inima și însăși firea celor care fac această experiență. Trebuie de observat că Domnul este cel care face această lucrare de curățire. De șapte ori este repetat acest lucru.

„Eu vă voi stropi cu apă curată”.
„Eu vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri”.

„Eu vă voi da o inimă nouă”.
„Eu voi pune în voi un duh nou”.
„Eu voi scoate din trupul vostru inima de piatră”.
„Eu vă voi da o inimă de carne”.
„Eu voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele”.

În toată această declarație Dumnezeu este cel care face aceste lucruri făgăduite. Este Dumnezeirea în trup omenesc.

Cînd Dumnezeu iartă El nu iartă doar anumite păcate și lasă la o parte pe altele pe care nu le iartă. Cînd iartă pe vreunul, Dumnezeu iartă pe toate. El curăță toate spurcăciunile; el curăță de toți idoli. Astfel, atunci cînd se săvîrșește asupra inimii lucrarea harului, ea înseamnă o curățire deplină; de acest lucru putem

fi siguri. Nu e nevoie sau motiv de frămîntare cu privire la păcatele săvîrșite anterior, deși se poate că nu au fost amintite sau luate în considerare în mod amănunțit la vremea aceea. Ele sînt iertate. Însăși ființa a fost schimbată, și toate păcatele săvîrșite înainte de nașterea din nou sînt acoperite cu mantia neprihănirii lui Hristos.

Sub convingerea adusă de Spiritul Sfînt, cineva ar putea fi minat să aducă îndreptarea vreunei pagube, sau să-și mărturisească anumite rele săvîrșite cuiva, nu spre a primi iertarea, ci spre a onora pe Domnul și a preamări numele Său. Cînd Domnul te primește și te curăță, El îți dă o inimă nouă în care se află dorința de a-L asculta întru totul. Aceasta alcătuiește o parte din noul legămînt amintit de Ieremia.

„Iată, vin zile, zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda un legămînt nou... Iată legămîntul, pe care-L voi face cu casa lui Izrael, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune legămîntul Meu înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciumul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicînd: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor". Ier. 31,31-34.

Acest legămînt este reafirmat în epistola către Ebrei cap. 8,10,11.

Sub noul legămînt legea este gravată pe inima fiecărui adevărat creștin. A umbla așa cum a umblat Hristos, a păzi poruncile lui Dumnezeu așa cum El a păzit poruncile Tatălui Său, alcătuiește marea țintă a sufletului nostru. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule". Ps. 40,8. El declară împreună cu Pavel: „Legea, negreșit, este sfîntă, și porunca este sfîntă, dreaptă și bună... Știu, în adevăr, că Legea este duhovnicească". Rom. 7,12-14. Inima cea nouă se bucură de libertate și iubeste legea lui Dumnezeu. „Cît de mult iubesc legea Ta! Toată ziua mă gîndesc la ea". Ps. 119,97.

Arhiepiscopul Whately spunea odată: „Una dintre cele mai izbitoare particularități ale Evangheliei Domnului o alcătuiește continua chemare la iubire. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele". Aci este prezentat cel mai bun principiu și se face cea mai bună aplicare a lui; cel mai curat motiv și cea mai desăvîrșită punere în practică. Iubirea lui Hristos alcătuiește convenita temelie a ascultării noastre; și ascultarea noastră, urmarea convenită, cum și dovada sigură a iubirii noastre față de Hristos”.

Prin continua slujire din partea Spiritului Sfînt, inima renăscută primește credință și curaj spre a asculta pe Domnul și sirguincios să alerge după o mai departe lumină, pentru ca ascultarea să poată fi tot

pe atît de desăvîrșită pe cît o poate face cunoștința și credința.

Ai putea întreba: „Cum pot ști că sînt cu adevărat credincios”? Există mai multe probe pe care le poți face! Inima nouă urăște păcatul și viața trecută cu plăcerile ei păcătoase și satisfacerea poftelor trupului. Spiritul lui Dumnezeu continuu dă mărturie că sufletul este un credincios al lui Dumnezeu și a porțiune familiei cerești.

Cu privire la schimbarea care are loc în suflet citim:

„Cînd sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpînire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală care aduce un element supra-natural în natura omenescă. Sufletul care s-a predat lui Hristos devine propria Lui jertărită pe care El o păstrează. Un suflet luat astfel în stăpînire de puterile cerești nu mai poate să fie biruit de asalturile lui Satana. Dar numai atunci cînd ne predăm sub stăpînirea lui Hristos putem fi ferii de stăpînirea celui rău.

„Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă prin credință în dreptatea Lui. Numai cînd sîntem legați strîns de Dumnezeu putem rezista la efectele rele și nesfînte ale iubirii de sine, ale satisfacerii poftelor personale și ispitirii la păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și pentru cîtva timp putem da la o parte tovarășia lui Satana; dar fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El în fiecare clipă, vom fi biruiți. Fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o legătură continuă cu El sîntem supuși bunului plac al lui Satana și vom face pînă la sfîrșit cele ce el spune”.

Această schimbare a inimii, această naștere din nou, este absolut necesară pentru cineva spre a putea să-și păstreze prin credință îndreptățirea sa în Domnul. După mărturisirea credinței în Hristos, trebuie să urmeze o viață de ascultare care să arate tuturor că noi am fost cu Hristos și am învățat de la El. Noi sîntem făpturi noi în Hristos Isus, și viața noastră acum „este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

Cel cu adevărat credincios nu este niciodată mulțumit cu experiența sa. El își dă seama de marea sa lipsă, și poate vedea înălțimile pe care încă nu le-a atins. El se simte neliniștit ca nu cumva pînă la urmă să fie lipsit de Dumnezeu, chiar după ce a fost iertat și primit în Cel Prea iubit. El înfometează după mai mare credință; el dorește după o mai mare cunoaștere a lucrurilor spirituale; el nu socotește că a apucat, ei stăruie „spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Astfel deci, noi ne putem cerceta propriile noastre inimi și să cunoaștem cu temeinicie că am fost născuți din nou.

C. Adv.

NEPRIHÂNIREA DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU

Doctrina îndreptării prin credință este deseori denumită „învățătura Pauliană”. Totuși, ea este în mod vădit susținută de alți scriitori ai Noului Testament cât și chiar de Hristos. Chiar dacă îndreptarea nu poate fi înțeleasă în mod lămurit, importanța ei nu trebuie trecută cu vederea. Puțin putem fi siguri de mântuire dacă este lepădată această doctrină. De aceea ea trebuie să fie primită de toți creștinii.

Unii ar putea gândi că a înțelege îndreptarea prin credință este un lucru ce întrece posibilitatea lor; ei dau puțină atenție învățaturii biblice cu privire la acest punct, gândind că numai cei cu carte și pastori au nevoie să o studieze. Aceasta este o idee greșită. Nu există doctrină necesară mântuirii pe care cineva să n-o poată pricepe îndestulător dacă bine înțeles dorește aceasta, chiar dacă cunoștința sa din cărți îi este mărginită.

„Această solie, îndreptarea prin credință, este o solie de la Dumnezeu; ea poartă imputernicirea divină, deoarece rodul ei este spre sfințire”.

Ce se înțelege prin cuvintele „îndreptare prin credință”? Îndreptarea este un act al lui Dumnezeu în favoarea păcătosului pocăit, liberându-l de păcatele lui datorită credinței sale în Hristos, fără fapte sau alte merite din partea sa. Ea cuprinde iertarea tuturor păcatelor din trecut; recrearea, sau nașterea din nou; și pe lângă acestea atribuie neprihânirea lui Hristos. Înainte de a primi îndreptarea, păcătosul, crezând în Hristos, cere iertarea și curățirea în numele Său. Din partea Sa, Dumnezeu acordă scuză și

deplină iertare pentru toate încălcările legii Sale, și atribuie neprihânirea lui Hristos. Dumnezeu nu mai socotește pe păcătos drept necurat, ci-l primește ca pe copilul Său.

Îndreptarea se spune a fi „un act de îndreptare, sau starea de îndreptărit, față de cerințele lui Dumnezeu”. Îndreptarea prin credință este definită în următorul fel:

„Îndreptarea prin credință, e doctrina că omul poate fi îndreptătit doar când primește neprihânirea lui Hristos pe care i-o atribuie Dumnezeu”.

Biblia învață îndreptarea prin credință.

„Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii”. Rom. 3,28.

„Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci, cel neprihănit prin credință va trăi”. Gal. 3,11.

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să

fim socotiți neprihăniți prin credință”. Gal. 3,24.

Aceste texte biblice, cum și multe altele, arată lămurit că păcătosul nu este îndreptătit prin fapte ci prin credința sa în Isus Hristos. El este îndreptătit, nu ca urmare a vreunor fapte bune pe care le-a făcut, sau a meritului ce și l-a câștigat prin sacrificiu ori prin fapte de bunătate, ci întru totul fiindcă, fiind un păcătos care a călcat legea lui Dumnezeu, el primește făgăduințele Sale.

„Oricare crede în El, nu este judecat”. Ioan 8,18.

„Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus”. Rom. 3,24.

Există o mare deosebire între „răsplata datorată”, și „răsplata din har”; căci deși amîndouă erau făgăduite — una sub primul legământ iar cealaltă sub cel de al doilea — totuși prima urma să fie dată pe temeiul ascultării personale, în timp ce cea de a doua este dată pe te-

meiul ascultării de Acela cu care a fost făcut legământul în favoarea poporului Său; adică, pe temeiul neprihănirii Sale înlocuitoare și atribuită.

Tot temeiul descoperirii arată că nu există decît două căi prin care cineva dintre noi poate fi îndreptățit; fie printr-o desăvîrșită ascultare de lege în propria sa persoană, și atunci „răsplata este datorată”, adică o datorie contractuală, pe temeiul obligației legământului, s-au altfel, datorită cheazășiei unui legământ care a satisfăcut toate cerințele în locul lui; și atunci „răsplata este din har”. Rom. 4,4.“

Este de folos a aminti că există o deosebire între iertare și recreare. Se poate să fie o deosebire fină, dar ea există, și poate fi descoperită doar prin meditație și serioasă cugetare. Iertarea se ocupă cu ștergerea vinei păcatului; recrearea, cu iertarea și crearea din nou a inimii, care laolaltă alcătuiesc nașterea din nou. Iertarea se ocupă numai de un fapt trecut; nașterea din nou cuprinde în sine iertarea și în același timp pregătește sufletul pocăit să trăiască în armonie cu legea lui Dumnezeu.

Mulți gîndesc că deoarece și-au mărturisit păcatele și cred că au fost iertați, ca urmare n-au de ce să se mai ocupe de îndreptățire, căci Dumnezeu va

purta grijă de aceasta. Însă trebuie să ne amintim că îndreptățirea nu înseamnă doar iertare, căci aceasta vine înaintea îndreptățirii. Dacă după iertare nu urmează nimic, dacă nu este recreare, nici inimă nouă în care să fie scrisă voința lui Dumnezeu, nici o naștere din nou, oare păcătosul iertat nu va continua să-și repete păcatele, trăind cu nădejdea iertării? Oare aceasta este îndreptățirea? De sigur că nu.

Recrearea cuprinde iertarea păcatelor, nașterea din nou, o nouă inimă în care este scrisă legea lui Dumnezeu și hotărîrea de a asculta de această lege. Îndreptățirea ia această nouă făptură și acoperă trecutul cu neprihănirea lui Hristos; neprihănirea lui Hristos este atribuită celui credincios. Dumnezeu îndreptățește pe păcătos și-i atribuie neprihănirea lui Hristos; astfel, în fața lui Dumnezeu el nu mai este un călcător al legii, ci un neprihănit.

„Una este a primi iertarea divină, alta este să recapeți chipul divin. Prima este harul inițial acordat celui pocăit, cea de a doua este slava sfintului desăvîrșit. Adică în ordinea divină, iertarea păcatului, atunci cînd la început păcatul este mărturisit și părăsit, ce este totdeauna întovărășită de nașterea din nou în care viața lui Dumnezeu este dată credinciosului,

viața aceea care la sfîrșit de tot este dezvăluită în desăvîrșita forță și frumusețe a caracterului moral și spiritual, nu numai că este adevărat, însă este așa de adevărat încît inseparabila lor asociere ca cele două mari elemente ale mîntuirii creștine, a fost afirmată, desigur, în felurite forme, însă cu neclătinată unanimitate.

Ele totdeauna merg împreună; dar deși merg împreună, ele nu sînt aceleași“.

Întrebi de ce este nevoie păcătosului îndreptățirea? Răspunsul este fiindcă iertarea nu e deajuns. Păcatul este tot atît o stare cit și o faptă; el nu este doar o faptă rea și oprită, ci este și dovada unei stări păcătoase a sufletului. Păcatul este călcarea legii; este neascultare; răzvrătire împotriva cîrmuirii lui Dumnezeu, așa cum este definit de legea Sa morală; o alegere de a satisface poftele trupului. Dacă drept măsură a faptelor noastre luăm cuvintele: „Orice nu este din credință este păcat”, atunci întreaga viață a păcătosului fără Hristos este un păcat. Ea este sfidarea a tot ce cere Dumnezeu, și în fiecare gînd al inimii este continuă răutate.

Cînd credinciosul primește iertarea, viața sa din trecut, păcătoasă, îi este înlăturată. Însă îndreptățirea înlocuiește tot ce-i lipsește — merit, fapte bune, ascultarea de legea lui Dumnezeu. În felul acesta păcătosul iertat și îndreptățit nu este lăsat pe pămînt fără de un raport al vieții; căci Dumnezeu îi dă o nouă viață, chiar viața lui Hristos. Viața lui de mai înainte este îndepărtată, și neprihănirea lui Hristos, primită prin credință, este atribuită lui, pentru ca el să poată avea un caracter în armonie cu legea lui Dumnezeu. De aci înainte, cînd Dumnezeu privește pe păcătosul îndreptățit, El nu-l mai vede în toată ticăloșia și păcatul său, ci îmbrăcat în neprihănirea lui Isus.

Am văzut deja că păcatul mînjește pe păcătos, și-l necurățește, astfel încît prin sine însuși nu poate sta în fața lui Dumnezeu. El n-are nici o posi-

bilitate a se face neprihănit. Prea adesea păcătosul nu-și dă seama de caracterul vrednic de ură al păcatului. El își socotește neascultarea drept un lucru firesc și socotește a fi mică deosebirea dintre el și cel neprihănit.

„Dacă păcatul este un lucru de suprafață, un fleac, așa cum își închipuie oamenii, atunci care mai e însemnătatea acestei lungi și triste istorii? Zecile de mii de cimitire, unde zac înmormîntați mulți iubiți ai noștri, nu ne spun o poveste tristă? Oare milioane și milioane de inimi zdrobite și ochi secătuiți spun că păcatul nu-i decît un fleac? Gemetele din spitale, măcelul de pe cimpul de luptă, sabia însingerată, și tot ce împoașcă moartea, vestesc că păcatul nu-i decît un accident și că în definitiv inima omenească este sediul bunătății? Capul chinuit de frămîntări, inima goală și sufletul împovărat, fruntea innourată, creierul obosit și membrele tremurînde ale omului, oare nu rostesc clar și fără putință de înșelare, că păcatul este vină, și că vina trebuie să-și primească pedeapsa — pedepsirea din partea Judecătorului tuturor — nu ca fiind doar o simplă călcare a legilor naturale, ci ca fiind încălcarea legii eterne, care nu admite ștergere: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Ezech. 18,4. Căci fără lege nu există păcat. „Puterea păcatului este Legea” (1 Cor. 15,56); și cel care ia cu ușurătate păcatul trebuie să apere dezordinea morală și nedreptatea; cel care refuză a recunoaște păcatul ca vină, trebuie să desființeze legea universului sau să atribuie nedreptății rolul de Judecător al tuturor“.

Cel care a păcătuit nu are decît o singură cale spre a fi îndreptățit și anume prin credința în Isus Hristos. Legea arată păcatul, însă nu poate ierta pe păcătos. Ea este îndrumătorul ce ne mină la Hristos. Legea nu poate ierta neascultarea și nu cunoaște ascultare pe jumătate sau cîteodată. Legea este neînduplecată; ea nici nu iartă și nici nu arată milă. Este totdeauna aceeași;

nu face cătare la față, acordînd unora privilegii pe care le refuză altora. Ea este aceeași și ieri și azi, și totdeauna va grăi la fel. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“. Rom. 3,20.

Nu există decît o singură cale rînduită și descoperită, prin care păcătosul poate scăpa de osînda de moarte a păcătuirii, și anume prin primirea lui Hristos drept Mîntuitor și Chezaș al său. Veșnicia ar fi un prea scurt timp pentru un păcătos spre a-și șterge o singură faptă de neascultare. De aceea pentru ca păcătosul să scape de pedeapsa veșnică convenită păcatului său el trebuie să primească un ajutor din afara lui. „Fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii“. Gal. 2,16. Nu există o altă cale prin care păcătosul să poată fi mîntuit decît prin credința în Hristos. Dacă ar mai fi fost o alta, Dumnezeu nu ar fi recurs la extrem sacrificînd

pe singurul Său Fiu spre a mîntui pe păcătos.

Fiecărui ins îi este lăsat să creadă în Hristos sau să refuze a crede. Dumnezeu nu folosește niciodată constrîngerea a silii să crezi. Totdeauna îi este lăsată fiecăruia libertatea alegerii; aceasta a fost mereu planul lui Dumnezeu față de om. După cum Adam era liber să asculte sau să nu asculte cînd a fost așezat în grădina Edenului, la fel în veacul Evangheliei fiecare ins este liber să creadă în Hristos sau să nu creadă, după cum vrea. A crede prin constrîngere înseamnă că nu s-a îngăduit o liberă alegere; și fără de o asemenea alegere Dumnezeu nu poate fi proslăvit. Toți care în credință vin la Hristos, vor găsi mîntuire dacă părăsesc păcatul și ascultă cu toată inima de El.

Deoarece toți au păcătuit, și sînt în lipsă în ce privește cerințele desăvîrșitei legi a lui Dumnezeu, cu toții au nevoie de curățire. De aceea, toți sînt invitați să vină și să fie spălați și curățați de păcat în singele ispășitor al lui Hristos. Sintem invitați să venim fără bani și preț, însă trebuie să venim,

SĂ PIARĂ PUSTIA

Pe drumuri umblate, în loc singuratic
Sau lângă izvoare, plantează un pom.
Pe zi de arșiță, sub soare văratic
Un fruct să mănînce la umbră un om.

Oriunde vei merge, pe dealuri, în vale,
Aruncă sămînță aleasă de flori,
Și flori să răsară într-una pe cale,
Parfum să reverse din noapte în zori.

Să piară pustia, s-o facem grădină
Cu flori parfumate și pomi roditori,
Ca neguri să piară, să fie lumină
Și oamenii harnici și buni, iubitori.

În inimi plantează și floarea iubirii
Și-ai aflat secretul scump al fericirii!

Zamfir Damian

dacă urmează a fi mîntuiți; trebuie să credem, dacă urmează a fi curățați și spălați; trebuie să căutăm, dacă urmează a fi recreați și ajunși făpturi noi în Hristos Isus.

Scripturile sînt clare și precise că în ce privește primirea îndreptăririi, faptele nu joacă nici un rol, ci că numai singură credința este primită de Dumnezeu.

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El: Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii“. Rom. 3,20—28.

Prin această concisă argumentare, ce înfățișează cum poate fi îndreptățit păcătosul, Pavel exclude cu totul faptele. Negreșit, atunci cînd vom fi judecați de Domnul, va fi neapărat nevoie de îndreptățire; căci noi avem un invinuator, chiar pe Satana însuși, care pretinde pe fiecare păcătos drept supus al său. El are fapte prin care să arate că sîntem ai lui, repetatele noastre fapte de neascultare de dreapta lege a lui Dumnezeu. Păcatele noastre ne osîndesc, și rapoartele din cărțile de sus dau mărturie că

am călcat legea lui Dumnezeu, nu odată sau doar de cîteva ori, ci de multe, de foarte multe ori.

De aceea, cum poate un păcătos să fie îndreptățit înaintea unui Dumnezeu sfînt și drept, care a dat legea, și care pretinde ca toți cei ai Săi să păzească această lege? Deoarece nu se poate strînge merite, așa încît păcătosul să poată avea un depozit de fapte bune din care să poată scoate spre a-și putea plăti contul său față de Dumnezeu pentru neascultare, și deoarece nu poate prezenta la bara de judecată ceva înlocuitor care să poată fi primit, cazul lui pare deznădăjduit. Sau păcătosul trebuie să-și susțină propriul său caz și să dovedească că propria sa îndreptățire merită viață veșnică, sau trebuie să găsească pe altcineva care poate și vrea să fie apărătorul său.

Pavel afirmă lămurit că faptele legii nu pot îndreptăți: adică, simpla ascultare din partea cuiva de lege nu poate îndreptăți. Aceasta înseamnă că cel care a călcat legea nu poate șterge acel rău prin vreo viitoare ascultare, nici nu poate prezenta vreun număr de fapte bune drept compensare a neascultării sale.

Îndreptățirea care este oferită este întru totul divină. Ea este „neprihănirea lui Dumnezeu“, „neprihănirea lui Dumnezeu fără Lege“, „neprihănirea Sa“. „Și voi, prin El, sînteți în Hristos Isus, El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul“. 1 Cor. 1,30.31.

Cînd primim neprihănirea lui Dumnezeu ca un dar fără plată, avem ceva care este desăvîrșit și sfînt, ce va acoperi pe orice păcătos ce o va lua prin credință. Ea este haina mîntuirii noastre, mantia neprihănirii noastre, inul curat cu care sînt îmbrăcați sfinții lui Dumnezeu. Ea este haina demnă care ne acoperă nelegiuirea. Îndreptățirea acoperă pe păcătos cu neprihănirea lui

Hristos. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5,21.

După cum Hristos a fost făcut păcat pentru noi, tot la fel Dumnezeu ne face pe noi „neprihănirea lui Dumnezeu“ în Hristos. Dumnezeu este care săvîrșește lucrarea; și El ne face neprihănirea Sa proprie — „neprihănirea lui Dumnezeu în El“. Această neprihănire nu poate da nici un greș, căci este a lui Dumnezeu; este propria Sa neprihănire în Hristos; și El ne face să fim chiar această neprihănire, desăvîrșiți și asemenea Lui. În această neprihănire nu există nici o osîndire, căci este asemenea lui Dumnezeu, și înseamnă însăși viața lui Dumnezeu în Hristos.

C. Adv.

Continuare de la pag. 10

Dumnezeu (Apoc. 4,4; 11,16) cu sfinții care se ridicară atunci cînd învie Hristos, deoarece aceasta este grupa cunoscută că a înviat și s-a înălțat la cer cu El.

„Înălțarea lui Isus la cer era semnul că urmașii Lui urmau să primească fericita făgăduință. După ea trebuia să aștepte ei. Cînd Hristos trecu porțile cerului, El fu întronat în mijlocul adorării ingerilor. De îndată ce s-a încheiat această ceremonie, Spiritul Sfînt se coborî asupra ucenicilor în torente bogate și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din toate veșnicile. Revărsarea din Ziua Cincizecimii era vestirea din partea Cerului că întronarea Mîntuitorului se săvîrșise. Potrivit făgăduinței Sale El trimise Spiritul Sfînt din ceruri asupra urmașilor Său ca un semn că El a primit, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pămînt, și era Cel Uns peste credincioșii Săi“.

V. Florescu

A înviat Isus în mine?

Era încă noapte. Revărsatul zorilor se anunța prin întunericul din ultima oră. Mintuitorul Isus Hristos era încă în mormîntul de piatră al lui Iosif din Arimateia. Paznici văzuți și nevăzuți, vegheau cu conștiinciozitatea lor exemplară, ca sigiliul roman aplicat pe legăturile lespedei de piatră de la intrarea în mormînt, să nu cumva să fie forțat. Mintuitorul părea că este încă prizonierul morții. „Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger al Domnului s-a coborît din cer. Îmbrăcat cu armura lui Dumnezeu, îngerul acesta a părăsit curțile cerești. Razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu mergeau înaintea lui, și-i luminau cărarea. Înfrățirea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți“.

Solul acesta era cel care ocupa poziția de la care a căzut Satana. Cu treizeci și trei de ani și jumătate mai înainte, el fusese acela, care, tot într-o noapte, se arătase păstorilor ce-și pășteau turmele pe cîmpurile Betleemului și le aduse vestea că se născuse Mintuitorul. Acum tot el a fost ales și însărcinat de Dumnezeu să aducă omenirii cea mai glorioasă veste ce a răsunat vreodată nu numai pe planeta noastră, ci în tot universul lui Dumnezeu.

Pământul tremură la apropierea lui, oștile întunericului pier, și atunci cînd rostogolește piatra, pare că cerurile au pogorît pe pământ. Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra, ca și cum ar fi fost o pietricică, și-l aud cum strigă: „Fiul lui Dumnezeu vino afară; Tatăl Tău te cheamă“. Ei văd pe Isus cum iese din mormînt, și-L aud cum rostește asupra mormîntului: „Eu sint învierea și viața“. În timp ce vine afară în măreție și slavă, oastea îngerilor se pleacă pînă la pământ în ado-

rare înaintea Răscumpărătorului, și-L salută cu cîntări de laudă.

Așa a avut loc învierea glorioasă a Domnului Isus Hristos. Mormîntul nu a putut să-L țină, sigiliul roman nu a putut să-L împiedice, iar puternica gardă romană, la care se adaugau și oștile nevăzute ale întunericului, au asistat complet neputincioase în fața acestui act de voință dumnezească. De la primul „Hristos a înviat“, rostit de înger femeilor ce veniseră dis de dimineață la mormînt, și pînă în zilele noastre, această salutare cerească, întocmai ca și sunetul unei trîmbițe îngerești, răsună mereu pe planeta noastră.

Argumentul cel mai puternic al mesianității Mintuitorului, al lucrării Lui pentru care venise și pentru care își dăduse viața pe crucea de pe Golgota, era învierea Lui. De învierea Lui erau legate speranțele miliardelor de credincioși din dispensațiunea Vechiului Testament, și de învierea Lui urmau să fie legate speranțele miliardelor din dispensațiunea Noului Testament.

Dacă El rămînea în mormînt, dacă mormîntul reușea să-L rețină, atunci soarta noastră ar fi fost pecetluită pentru totdeauna, pentru veșnicie. Mor-

mintul ar fi rămas ultimul locaș al peregrinilor de pe pământul acesta, și la marginea lui s-ar fi stins ultima stea și ultima speranță a oamenilor. Viitorul ar fi rămas îmbrăcat într-o negură de nepătruns, iar moartea ar fi triumfat într-un fel general și suveran.

Dar mulțumim din toată inima lui Dumnezeu că nu s-a întîmplat așa. Prin învierea iubitorului nostru Mintuitor Isus Hristos, moartea a fost învinsă, și puterea mormîntului a fost sfărîmată. Porțile ei au fost deschise, spre a nu se mai închide niciodată, iar întunericul ei a fost străpuns de lumina Aceluia care a zis: „Eu sint Lumina lumii, cine Mă urmează pe Mine, nu va rămînea în întuneric, ci va avea lumina vieții“.

Prin învierea lui Hristos, vales umbrelor morții plină cu deznădăjduiți și descurajați s-a luminat deodată de un soare cu o lumină care nu se mai văzuse. Inimile au fost inundate de fericire și nădejde. Mintuitorul spusese apostolilor Săi, înainte de patima și de moartea Sa: „Adevărat, adevărat vă spun că, voi veți plînge și vă veți tîngui, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie... Acum sînteți plini de întristare, dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră“. Cuvintele

ăcestea profetice și mîngîietoare s-au împlinit.

După învierea Lui mulți L-au văzut de mai multe ori, și au avut fericirea să audă iarăși vocea lui iubitoare în cuvinte de învățătură și de îndemnare. După ce s-a înălțat la cer din mijlocul lor, cu mîinile întinse peste capetele lor spre binecuvîntare și ocrotire, apostolii au plecat să umple lumea din zilele lor cu această credință și speranță nouă. Bucuria lor era nestăvilită și eforturile lor neîntrerupte. Solia prețioasă a învierii Mîntuitorului era simbul învățăturilor lor. Și ori de cîte ori prezentau pe Hristos mort pe cruce pentru păcatele oamenilor și înviat din mormînt, pentru că jertfa Sa desăvîrșită fusese primită de Tatăl, puterea Sfîntului Spirit al lui Dumnezeu însoțea cuvintele lor înflăcărâte, și mulțimi se lăseau cucerite de dragostea iertătoare și răscumpărătoare a lui Dumnezeu.

Hristos, prin învierea Sa deschise porțile mormîntului, iar prin înălțarea Sa, deschise porțile cerurilor. Pretutindeni pe unde ajungea această solie, se auzeau cuvinte de felul acesta : „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile ? Cine va ridica piră împotriva aleșilor lui Dumnezeu ? Dumnezeu este Acela care îi scotește neprihăniți. Cine-i va osîndi ? Hristos a murit. Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi“.

Prin învierea lui Hristos, credincioșii erau siguri de două lucruri : 1) Că El va putea învia sufletul mort în păcate și să-l facă în stare să trăiască o viață nouă, viața de credință frumoasă și folositoare ; și 2) că la revenirea Lui, va putea învia pe toți aceia care au murit cu credință în El ca Mîntuitor al lor.

În legătură cu primul punct, însăși apostolii cînd priveau la lucrarea minunată pe care o făcuse Evanghelia, cînd vedeau viața schimbată a foștilor păgîni, cînd constatau cum ace-

știa se întorseseră de la practicile lor odioase și de la faptele lor nedemne, și trăiau acum viața curată și luminoasă, viața folositoare și exemplară a urmașilor Mîntuitorului, le scriau în epistolele trimise : „Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos“.

Se făcuse dovada că aceștia primiseră nu numai învățăturile lui Hristos, primiseră nu numai noua credință ca pe o teorie și concepție valoroasă, ci primiseră în inimile lor, pe însuși Isus Hristos, care înviase din mormîntul lui Iosif. Hristos cel înviat, înviase și sufletele lor moarte. Acesta era motivul că ei puteau să trăiască o viață nouă și frumoasă.

Dacă Hristos cel înviat este primit în inimile noastre, chiar dacă acestea au fost moarte din cauza păcatelor, vor învia. Nu se poate ca Hristos să fie viu în noi, iar sufletul nostru să rămîna mai departe mort ; după cum iarăși nu se poate ca un suflet să vie viu fără de Hristos.

O credință care nu are pe Hristos cel înviat, este o credință zadarnică. Cei care au o astfel de credință nu au putut scăpa de păcatele lor ; iar cei care au murit cu un Hristos care nu a înviat în ei, sînt pierduți pentru totdeauna, după cum ne spune apostolul Domnului : „Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sînteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos sînt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sîntem cei mai nenorociți dintre oameni“.

Întrebarea solemnă pe care să și-o pună fiecare credincios, ar trebui să fie : „A înviat Hristos în mine ? De răspunsul la această întrebare solemnă depinde soarta ta și a mea, scumpul meu frate. Se poate întîmpla ca tu și eu să avem pe Hristos numai ca cunoștință, numai ca concepție, numai ca

istorie, sau numai ca teorie. Hristos în felul acesta nu ne va folosi la nimic. Viața va rămîne aceeași viață lipsită de putere și de frumusețe, păcatele ne vor stăpîni cu aceeași tiranie și cruzime, orizontul va rămîne același orizont îngust, strîmt și întunecat. Oamenii nu vor vedea nici o schimbare, semenii noștri nu vor avea nici un folos, iar Biserica va avea o povară în plus.

Dar dacă Hristos a înviat în mine, dacă Hristos cel înviat mi-a înviat și sufletul meu și lumina Lui care a luminat mormîntul a luminat și făptura mea cu lumina glorioasă a puterii și a Duhului Său Prea Sfînt, atunci nu numai lumea ce mă înconjoară, dar și universul ia notă cu bucurie că un nou suflet a înviat. Hristos cel înviat, primit cu recunoștință și cu scumpătate, m-a înviat și pe mine la o viață vie și luminoasă.

„Sufletele care caută scăpare la El, sînt înălțate de Isus mai presus de acuzațiile și de vorbirile de rău ale oamenilor. Nici oamenii, nici îngerii răi nu mai pot să acuze aceste suflete. Hristos îi face părtași de natura Sa dumnezeiască-omenească“.

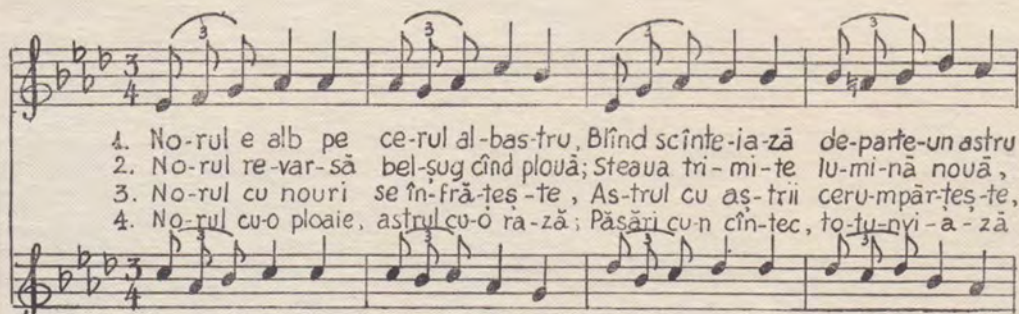
Și acum, să citim împreună cuvintele care ne vor umple de bucurie și care vor trezi în noi cele mai alese simțăminte de recunoștință și de adorare față de Acela care atît de mult ne-a iubit, încît a dat pentru noi pe singurul Său Fiu, pe Isus Hristos, „care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți“. „Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului ; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi“. Rom. 8, 10. 11.

H. Artinian

PLIN E PĂMÎNTUL

D. Florea

V. Florescu

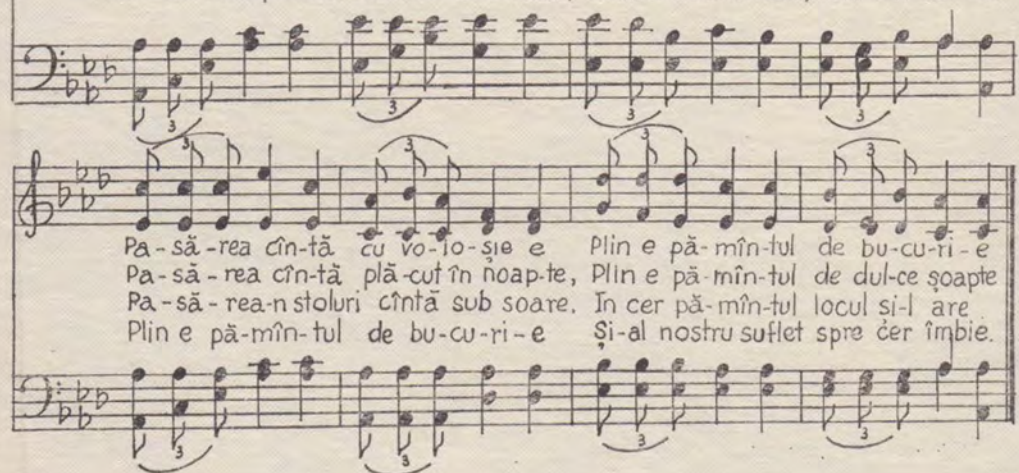
1. No-rul e alb pe ce-rul al-bas-tru, Blînd scînte-ia-ză de-par-te-un as-tru
 2. No-rul re-var-să bel-șug cînd plo-uă; Stea-ua tri-mi-te lu-mi-nă nouă,
 3. No-rul cu nouri se în-fră-șeș-te, As-trul cu aș-trii ce-ru-mpăr-șeș-te,
 4. No-rul cu-o ploaie, as-trul cu-o ra-ză; Păsă-ri cu-n cîntec, to-tu-nvi-a-ză

Pa-să-rea cîntă cu voio-și-e Plin e pă-mîn-tul de bu-cu-ri-e
 Pa-să-rea cîntă plă-cuț în noap-te, Plin e pă-mîn-tul de dul-ce șoapte
 Pa-să-rea-n stoluri cîntă sub soare, În cer pă-mîn-tul lo-cul și-l a-re
 Plin e pă-mîn-tul de bu-cu-ri-e Și-al nōs-tru suflet spre cîr îmbie

No-rul e alb pe ce-rul al-bas-tru, Blînd scînte-ia-ză de-par-te-un as-tru
 No-rul re-var-să bel-șug cînd plo-uă, Stea-ua tri-mi-te lu-mi-nă no-uă
 No-rul cu no-uri se în-fră-șeș-te, Astrul cu aș-trii ce-ru-m-păr-șeș-te
 No-rul cu-o ploaie, as-trul cu-o rază, Păsă-ri cu-n cîntec, to-tu-nvi-a-ză

Pa-să-rea cîntă cu vo-șo-șie e Plin e pă-mîn-tul de bu-cu-ri-e
 Pa-să-rea cîntă plă-cuț în noap-te, Plin e pă-mîn-tul de dul-ce șoapte
 Pa-să-rea-n stoluri cîntă sub soare, În cer pă-mîn-tul lo-cul și-l are
 Plin e pă-mîn-tul de bu-cu-ri-e Și-al nōs-tru suflet spre cîr îmbie

Curierul
ADVENTIST